

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

KREV
— PRO —
RUSALSKU

KREV
— PRO —
RUSALKU

KREV PRO RUSALKU

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2018
Illustration © Žaneta Kortusová, 2018
Cover Art © Lukáš Tuma, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-155-7 (print)

ISBN 978-80-7557-620-0 (ePub)

ISBN 978-80-7557-621-7 (mobi)

ISBN 978-80-7557-622-4 (pdf)

1.

Kurvy.

Stávaly kolem hlavní skoro každou noc. Jedna od druhé dost daleko na to, aby si nekazily obchody, dost blízko, kdyby potřebovaly pomoc. Kdo ví, jestli by se jí dovolaly – konkurence byla velká a pokaždé, když jedna z nich zmizela, znamenalo to víc možností pro ostatní. Pořád bylo dost těch, co si rádi zaplatili lidskou štetku.

Já ne.

Den byl dlouhý, mnohem delší, než se obvykle takové dlouhé dny zdály, a na jeho konci byla prázdná kancelář. Saber, kterému patřila, se vytratil podobně nečekaně jako děvky z Lidické – protokol o zadržení, který nechal včera večer na stole, už nedopsal.

„Kdybych ho odnesla,“ řekla mi Kellerová, kterou kapitán do Saberova kanclu poslal pro rozdělané případy, „jako by to znamenalo, že už se nevrátí.“

Zvedl jsem hlavu od složky. „Ale on se nevrátí.“

Chvíli jsme se na sebe dívali, pak Kellerová vstala a řekla, že musí do kartotéky, a mně bylo jasné, že ode mě čekala víc. Možná jsem ji měl obejmout a něco říct, ale nenapadalo mě co. Ani jeden z nás neměl Sabera rád, ale na tom nezáleželo. Byl to jeden z nás, a ta, co ho zabila, jedna z nich.

A Kellerová o objetí beztak nestála.

Saber byl usměvavý padesátník, kterému to ráno, při kontrole staré cementárny, skočila na záda divoženka a prokousla mu krk. A potom všechno, co se prokousnout dalo. Požírala ho zaživa, schoulená za pohovkou, kterou tam někdo odnesl a nechal, dokud je nenašla Koželuhová. Koželuhová, která nedodržela postup a nechala Sabera samotného, protože si potřebovala zakouřit. Když ho pak hledala, zaslechla *to*. Zvedla baterku a posvítila na divoženku, která za tou starou pohovkou svírala v zubech všechno, co ze Sabera zbylo. Baterku pustila a sáhla pro pistoli, ale partákovi už nepomohla.

Jednou mi řekl, že se nesnaží pomáhat jen lidem, ale i vílám, a že bychom se o to měli snažit my všichni. Téhle pomohl k plnému břichu, tak snad mu to před smrtí udělalo radost. Na brněnském oddělení Centrály speciálních činností bylo jen málo lidí jako Saber, co si mysleli, že i víly si zaslouží šanci, a pokud ji dostanou, dokážou ji využít. Dokázaly, ale většinou ne tak, jak si lidi představovali.

Kolem kurev z Lidické jsem projel bez zpomalení a zastavil až na konci starého Brna, u ústí úzké ulice, jaké měly víly tak rády. Nikdo tu nebyl, možná tu nikdo nebyl už dlouho. Na zemi se válely špínou zčernalé hadry a papírové krabice a ve vzduchu byla cítit hniloba. Bylo to smutné, neutěšené místo a já taková místa nesnášel, i při kontrolách jsem je nesnášel, i když bych to před Kellerovou nikdy nepřiznal. Nešel bych sem, kdyby...

... *kdyby*.

Stála opřená o jednu z popraskaných zdí a rukama si probírala dlouhé zelené vlasy. Když jsem byl kluk, babička tvrdila, že když si rusalka češe vlasy, přivolává tím povodeň. Možná se právě někde protrhla hráz.

Nemohl jsem si pomoci; zastavil jsem se mimo kužel bledého, namodralého světla a chvíli ji pozoroval. Už dlouho jsem neviděl vílu tak klidnou a soustředěnou jen samu na sebe – většinou na nás při zatýkání plivaly a nadávaly nebo aspoň cenily zuby.

Vypadni a zapomeň na to, cos chtěl, a na to, žes to chtěl po ní, opakoval jsem si skoro pokaždé.

Nikdy jsem se neposlechl.

Stála tam s prsty zapletenými ve vlasech, jako by se nemusela bát, protože nebylo čeho. Nebála se ani mě a já ji za to nesnášel, a čím větší vztek jsem měl na ni, tím větší jsem ho měl na sebe.

Když jsem za ní přišel poprvé, sáhl jsem do kapsy a vytáhl fotku, černobílou kopii z osobní složky.

„Dokážeš to?“ zeptal jsem se. Kdyby to nedokázala, zapomněl bych na to. Už nikdy bych to nezkusil. Nic by se nestalo.

Podívala se na mě temně zelenýma očima. Z něčeho na ní mi naskakovala husí kůže, i když byla jen jedna z mnoha brněnských vodních víl. „Nemám licenci.“

Samozřejmě že ne – kdyby měla povolení k proměně, nešlapala by na takovém místě za trochu krve. Kdyby ho měla, nešel bych za ní. „Na to jsem se neptal.“

Nepřestala mě pozorovat. „Víte, co by se stalo, kdybych to udělala.“

Na okamžik jsem měl hrozný pocit, že ví, kdo jsem a co bych mohl udělat, možná hned po tom, co mi vyhoví. Měl jsem ten pocit poslechnout a vypadnout, ale ani tentokrát jsem to neudělal. „Povím ti, co se stane, když to uděláš.“ Druhou rukou jsem sáhl do kapsy a vytáhl z ní krevní konzervu. „Tohle a nic víc.“

Ještě chvíli se na mě dívala, pak si vzala kopii a dlouze se na ni zadívala, na pihy u kořene nosu, na drobné vrásky kolem očí.

„Má modré oči,“ řekl jsem.

„Jak je vysoká?“ zeptala se víla.

Pak se sehnula a položila fotku na zem, a když se znovu narovнала, otočil jsem se k ní zády, abych se na to nemusel dívat – chtěl jsem přesvědčit sám sebe, že tu tahle rusalka nikdy nebyla, že tu se mnou od začátku byla *ona*. Pozoroval jsem, jak se v jedné z kaluží pomalu rozpouští kus lepenky, a pozoroval bych ho, dokud by se nerozpustil úplně, kdyby mi nepoložila ruku na ramię *ona*.

„Takhle?“

Napodobila ji tak dokonale, že jsem ani nečekal, jestli mě bude chtít odvést na nějaké lepší místo, a ojel jsem ji tam. Kdybych to neudělal hned, nedokázal bych to udělat vůbec – pocit, že je to horší než všechno, co jsem kdy provedl a co se mi kdy stalo, jsem měl pořád, ale na chvíli jsem dokázal předstírat, že na něm nezáleží.

Jenom jednou, myslel jsem si. *Jenom jednou*, aby se mi ulevilo.

Jenže sotva jsem se udělal, vzrušení bylo pryč a ubohost toho všeho mě zasáhla jako rána na so-

lar. Najednou mi bylo špatně, ne z té víly, ale ze sebe. Padla na mě nesmírná únava.

„Moje odměna,“ připomněla mi víla.

Znovu jsem sáhl do kapsy – na chvíli, jenom na chvíličku, mě napadlo, že stačí sáhnout o něco dál, vytáhnout pistoli a rusalku zabít. Nikdo by ji nehledal, nikdo by se neptal a nikdo by se nedozvěděl, co se tu stalo. Mohl bych na to zapomenout, mnohem snáz, kdybych se postaral o to, aby nemohla vzpomínat ani ona. Jenže...

I když mě bolela hlava a chtěl jsem odtamtud co nejrychleji vypadnout, asi jsem už tehdy věděl, že se vrátím.

Místo pistole jsem vytáhl konzervu plnou pupečnickové krve, jednu z mnoha, které jsme před pár dny zabavili na černém trhu v Komárově, a hodil ji víle. Pak jsem se vrátil k autu, a když jsem se posadil, položil jsem ruce na volant, na ruce hlavu a dlouze, rozechvěle jsem se nadechl. Nedokázal jsem si představit, že se *jí* zítra budu muset podívat do očí a jediné, na co budu myslet, bude to, co se tu stalo.

Neulevilo se mi, naopak.

A přesto jsem za ní šel zas. A zas, sakra.

Potřeboval jsem ji. Dneska, kdy na oddělení skončila i Koželuhová.

Bylo jasné, že si ji nenecháme, i jí to muselo být jasné už od chvíle, co zapnula baterku a proud světla dopadl mezi Saberovy vnitřnosti. Když odcházela z kapitánovy kanceláře, oči měla červené a Herman se se mnou chtěl vsadit, že i když ji kapitán nevyhodil, vidíme ji naposledy. „Myslím si to samé,“ zklamal jsem ho. Protože cokoliv se v té ce-

mentárně stalo, Koželuhová Sabera nechala umřít. Pracovali jsme v párech, a kamkoliv jsme šli, měli jsme být pořád spolu, aby se ani jednomu z nás nic nestalo, nebo aby se to stalo oběma, pravidla byla neúprosná. Koželuhová v tom selhala a pro selhání na Centrále nebylo místo. I kdyby se pokusila vydržet, nepomohlo by to.

Pro nás už *nebyla*.

Vraceli jsme se z výslechu, zrovna když odcházela. Já jsem uhnul pohledem, Kellerová na ni nepatrně kývla.

„Je ti jí líto?“ zeptal jsem se, když jsme Koželuhovou nechali za sebou.

„Ne. Jen si říkám, že se to mohlo stát komukoliv z nás.“

„Ale stalo se to jí. *Smůla*.“

„I naše, nejenom její.“ Kellerová zavrtěla hlavou. „Byla dobrá.“

Jenže kdyby byla dobrá, nemuseli bychom Saberovi vyklízet stůl. Nedodržela pravidla a nikdo z nás už by s ní dělat nechtěl, protože na ni nebyl spoleh. Mohla si za to sama, ale ani tak jsem na ni cestou za vílou nepřestával myslet. Nedokázal jsem si představit větší ponížení než opustit Centrálu takhle, a i když jsem Koželuhovou skoro neznal, hořké pachuti na jazyku jsem se zbavit nemohl.

Zase nás bylo o jednoho míň.

Víla se tentokrát opírala ramenem o lampu, ruce založené na prsou. Od mojí poslední návštěvy žárovka praskla nebo ji někdo rozbil a ze šera, které tu panovalo obvykle, se stala tma a tma byla možná lepší.

Když mě poznala, narovnal se. Došel jsem k ní.

„Špatný den?“ zeptala se.

Už jsem ani nemusel ukazovat fotku.

„Špatný den?“ zeptala se znovu, tentokrát hlubším, hebčím hlasem. *Její* hlasem.

Dneska jsem nespěchal.

2.

Zazvonění se posledním patrem domu rozlehlo jako výkřik. Z okna vedoucího do světlíku se ozvalo poplašené pleskání křídel, pak se všechno zase ponořilo do ticha, hlubokého a dutého, jako by ze světa zmizel i ten nejmenší zvuk. I když se nebylo čeho bát, cítil jsem, jak na mě to ticho padá. Protáhl jsem si ruce, abych se nečekané tíhy zbavil, ale nepomohlo to. Možná to bylo tím domem, ve kterém nikdo další nežil – špatně zalepenými okny, zdmi, ze kterých se loupala špínou zčernalá omítka, a rozpraskanou podlahou plnou holubího peří. Taková místa jsem neměl rád. Jenže Koželuhová odešla, a dokud nenastoupí náhrada, muselo si oddělení rozdělit Saberovy případy, a snad byly hrozné jen ty, které vybrala Kellerová, ale čím víc víl porušujících podmínky probace jsme zkontrolovali, tím víc jako by jich na nás čekalo. A všechny byly to samé, zas a znova jen pohrdavé škleby nebo nadávání na lidi obecně, a na nás speciály hlavně.

Do ticha se z podkrovního bytu ozvala rána – něco tam spadlo na zem.

Kellerová se na mě podívala, pak zazvonila znovu. Odhrnul jsem sako a položil ruku na pouzdro s pistolí.

„Je to jen kontrola,“ připomněla mi Kellerová. Bylo to poprvé, co na mě od rána promluvila.

Pistoli jsem nepustil. „Něco se mi tu nelíbí.“

„Mně se tu nelíbí nic.“ Zadívala se na hustou prachovou pavučinu a černošedou plíseň rostoucí na okenním rámu. „Nechápu, jak takhle někdo může žít.“

„Když pije krev a jí syrové maso? Ta trocha špíny už asi nevadí. Co vlastně provedla?“

„Mařila úřední rozhodnutí.“

„Á, mařenka! Jak?“

„Bránila vílu, která odmítla nastoupit do kura toria, a napadla přitom strážníka. Tys tu složku ani neviděl?“

„Jako většinu z toho, co zbylo po Saberovi,“ přiznal jsem.

Kellerová se na mě nesouhlasně podívala. „To, že jsou to banální případy, neznamená, že se na ně nebudeme připravovat.“

„Ty ses připravila.“

„Ale ty ne. A já nechci dopadnout jako Saber.“

To se mě dotklo. „Nemusím číst složku, abych věděl, co je ta víla zač. Protože –“

„– každá z nich je vrah,“ dokončila Kellerová, co jsem tak často opakoval.

„Dřív, nebo později, ale je,“ souhlasil jsem.

Kellerová zakroutila hlavou a ještě jednou stiskla bakelitové tlačítko. Domem se rozlehlo nové zazvonění. „Víly jsou naše práce, Dominiku. A já ji chci dělat dobře. Ne brát si ji osobně.“

Neměl jsem se do toho pouštět. Ne po dnešní noci, ne po dnešním ránu. Ale možná právě proto jsem nevydržel mlčet. „A co je na tom špatného? Jsem člověk a amor hominum –“

„– nostra lex,“ dokončila i tentokrát Kellerová. Heslo Centrály, láska k lidem je náš zákon, jsme

měli vyražené na odznamech. „Jenže... Ty víš, jak jsem to myslela.“

„Vím. Ale i kdybych si ji osobně bral, nikdy bych nedovolil, abys dopadla jako Saber. Jestli si to myslíš, Dano...“

Chvíli jsme se na sebe dívali, pak se ke mně Kellarová natáhla a lehce mi sklonila ruku, kterou jsem opíral o pistoli. Prsty měla kdysi hezké, ale od *kdysi* už uplynul rok. Z malíčku a prsteníčku na pravé ruce jí zbyly jen první články a mohl jsem za to já, samozřejmě že jsem za to mohl já, protože jsem tehdy nebyl dost blízko. Od toho dne už pro mě nic nebylo *jen kontrola*.

Kellarová se na to dívala jinak. Nebrala to osobně ani zmrzačená a já to nechápal, protože po tom, co jí divoženka ukousla prsty, po tom, co jsem zažil já –

I ona byla ale nervózní. Možná za to mohl stín Saberovy smrti. A možná prostě tenhle den stál za vyližprdel.

Začal špatně.

Začal těma zasranýma ztracenkama.

Přes noc nám někdo na budovu načmáral *KDE JSOU?* červenou barvou, která ne náhodou připomínala krev, a pod to vylepil plakáty ztracených maďarských víl. V srpnu o nich psaly všechny popolitostní noviny – o dvou divoženkách, dvou žínkách a jedné rusalce, které od zatčení v Debrecínu nikdo neviděl.

Tiché výslechy.

Jako by stačilo to pojmenovat a najednou k tomu měl každý co říct, ze všech se stali odborníci na nás, na víly a na tiché výslechy hlavně. Ty probíhaly pokaždé podobně – vyšetřovatel se

neptal, staral se jen o to, aby víla litovala. Aspoň jednou to zkusil každý, snad krom dobrosera Sabera. Když víly někoho zabily a jedna z nich byla zrovna po ruce; když jsme viděli něco horšího než obvykle a vyrazit divožence zuby mohlo pomoci zapomenout; když byla nálada ve společnosti zase jednou *tak strašně tolerantní*.

První tichý výslech mi předvedl Kukol. Tu vzdušnou vílu nebil, jen tam s ní stál a to stačilo, protože vzduch v malé místnosti bez oken se rychle vydýchá. Pár nocí jsem pak nemohl spát a pokaždé, když jsem se o to pokusil, se mi vracelo, jak lapala po dechu a poulila oči, až jí popraskala bělma. Jak prosila aspoň o trochu vzduchu, když jí krev začala téct i z nosu a uší, a my se jen dívali, jak se dusí, protože den předtím jsme v boudě z vlnitého plechu v zahrádkářské kolonii na Bílé hoře našli to napůl sežrané děcko.

Nelitoval jsem ji. Ale neměl jsem z toho dobrý pocit.

Žádnou vílu jsme ve výslechové místnosti umřít nenechali, a jestli Maďaři ano, posrali to nám všem. Někdo kecal a bojovníci za práva víl se toho chytli, protože společnost se v posledních pár letech zase obracela proti nám, proti *přehnaně restriktivnímu pozůstatku poválečného strachu, jehož činnost v některých částech Pospolitosti neblaze připomíná středověké hony na víly*.

Jo. Takhle o Centrále mluvili ve večerních zprávách.

Ráno jsme se před tím nápisem potkali s Kellerovou. Pohled na víly na plakátech mi hnul žlučí víc, než jsem čekal.

„*Tohle?*“ Strhl jsem jeden z nich ze zdi a zmačkal ho. „*Ted?*“ Když máme za dva týdny slavit výročí Vranova zákona?“

„Zákona, který musí dodržovat obě strany,“ připomněla za všech okolností tak zatraceně korektní Kellerová. „Který nám nedává právo někoho jen tak zabít.“

„Není to *jen tak*,“ namítl jsem a až moc pozdě dodal: „A nevíme, jestli je zabili.“

Kellerová už nic neřekla a hned dopoledne ten nápis přetřeli, ale když jsme se pak v kanceláři posadili, napětí mezi námi bylo skoro hmatatelné. V mém případě za to nemohly jen debrecínské ztracenky, ale taky to, co se stalo v noci. Možná mě i ty víly na plakátech vytočily jen proto. Snažil jsem se na to zapomenout a snažil jsem se, aby Kellerová zapomněla, jak jsem se choval, ale ani jedno z toho se mi úplně nepovedlo.

Teď jsme stáli tady, ve starém neudržovaném domě na okraji Bohunic, a čekali, jestli nám víla otevře.

Za dveřmi se ozvaly kroky. Odolal jsem touze znovu se dotknout pistole. Tahle víla byla jen jedna z mnoha, které nedodržovaly pravidla probace, jako by nechápaly, že musí, nebo jim to bylo fuk. Třeba si toho, že po ní Pospolitosť něco chce, ani nevšimla; první by nebyla.

Kellerová lehce zaklepala, protože jí bylo jasné, že víla poslouchá na druhé straně dveří. „Jsme z Centrály speciálních činností. Otevřete.“

A víla poslechla.

Rusalka s dlouhými zelenými vlasy, které mohlo být patnáct, ale když se člověk *uměl podívat*,

i padesát, osmdesát nebo sto. Víly žily až moc dlouho.

„Co chcete?“ zeptala se.

Neodpověděl jsem. Jen jsem stál, díval se na ni a nedokázal myslet na nic jiného, než že mě určitě poznala, tak jako jsem já poznal ji.

Kellerová se nadechla – to nepatrné nakrčení nosu a zachvění horního rtu, když ve vzduchu ucítila krev, už jsem znal. Uvědomil jsem si, že přenesla váhu tak, aby mohla snáz uhnout, kdyby na ni víla zkusila zaútočit. Udělal jsem to samé.

„Vynechala jste schůzku se svým probačním úředníkem,“ řekla pak Kellerová.

„S tím...“

„Karlem Frühaufem, ano.“

Rusalka přimhouřila mechově zelené oči. „Víte, že mi nabízel krev za to, když se při tom proměním v jeho dceru?“

Kellerovou to nezaujalo. „Kdybych dostala korunu pokaždé, když to od víly slyším, koupila bych tenhle dům a nechala vám aspoň zasklít okna.“

Víla se pousmála. „To by bylo hezké. Natož od vrány.“

Ještě jsem nezažil vílu, která by lidem pracujícím pod Vranovým zákonem říkala jinak. Nebylo to jen jménem jeho tvůrce, Františka Vrana – černé věčko na odznacích Centrály navíc připomínalo vránu v letu, možná náhodou, ale přezdívat nám tak se přímo nabízelo. Asi každého z nás to ze začátku uráželo, protože víly to slovo jako urážku používaly, převalovaly ho na jazyku a s chutí ho po nás plivaly, ale po pár letech už mi to bylo jedno.

„Kde jste byla včera ráno?“ pokračovala Kellerová.

„Pracovala jsem.“ Víla se na mě podívala. Tentokrát o něco déle.

To snad ne!

Doufat, že mě v tom mdlém světle, které se prodíralo oknem světlíku, poznat nemusela, bylo asi dost naivní. Měl jsem si přečíst tu blbou složku, ale když mi ji Kellerová ráno podávala, nepovažoval jsem to za nutné.

„Zaměstnává vás správa kolektorových sítí?“ zeptala se Kellerová.

„Už ne, skončila jsem.“

„Proč?“

Víla pokrčila rameny. „Protože krev je čím dál dražší.“

„Čím se živíte?“

„Zrovna jsem to řekla – krví.“

„Čím se živíte?“ zopakovala Kellerová.

„Sama sebou.“ Víla přimhouřila oči o něco víc. „Už i tohle je zločin?“

Kellerová ukázala do potemnělé předsíně. „Rádi bychom se podívali dovnitř.“

Víla neustoupila. „Nic jsem neprovedla.“

„Nedodržela jste pravidla probace,“ připomněla Kellerová.

Rusalka nás chvíli pozorovala a potom dveře pustila. „*To je hrozné.*“

„Jak hrozné to je, to nechte na nás,“ promluvil jsem poprvé.

Víla se znovu podívala přímo na mě. „Tu krev mi ale Frühauf opravdu nabízel.“

„Na změnu probačního úředníka máte právo,“ řekla Kellerová.

Když dveře otevřela víc, prošli jsme do předsí-
ně. Ta byla stejně hnusná jako zbytek domu, jen
se v ní neválelo tolik holubího peří. Jediné okno
v ní vedlo do zanedbaného dvora, barva na zdech
praskala a loupala se v cárech, v jednom rohu stál
sloupec knih, ve druhém věšák z bukového dřeva
s ulomenými háčky, jinak tu nebylo nic. Vlhkostí
zvlněné parkety při každém kroku vrzaly, jako by
se pod námi měla propadnout celá podlaha.

Víla nás provedla úzkou chodbou kolem kou-
pelný až do pokoje. Na novinách uprostřed stolu
ležela slepice bez hlavy. Krev byla na desce stolu
i na zemi pod ním, ale rusalce to podle všeho ne-
vadilo.

„Moje snídaně,“ vysvětlila. „Je to problém?“

Kellerová zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Dokud se držíte slepic,“ dodal jsem.

Víla se natáhla ke stolu a zabalila slepici, tak
abychom se na ni nemuseli dívat. Na titulní stra-
ně novin, které připomínaly blížící se výročí vzni-
ku Pospolitosti a Vranova zákona, nechala krvavé
otisky. „Slepice mi stačí.“

*Slepice ti rozhodně nestačí, o to se přece starám
i já.*

„Schůzku s probačním úředníkem jste ale vyne-
chala,“ připomněla Kellerová.

„Zapomněla jsem.“

Chvíli bylo ticho.

„Kolik je tu místností?“ zeptala se pak Kellerová.

„Jen tahle a kuchyně,“ odpověděla víla.

„Podíváme se i do ní,“ rozhodla Kellerová.

Rusalka naklonila hlavu k rameni. „Máte povolení k prohlídce?“

„Ze zákona máme právo kdykoliv zkontrolovat vás i váš byt, pokud to považujeme za nutné,“ připomněl jsem. „A vy máte samozřejmě právo si na náš postup stěžovat.“

„*Samozřejmě. To mě z něčeho podezíráte?*“

„Myslíte z něčeho jiného, než co děláte obvykle?“

„Dominiku,“ napomenula mě Kellerová lehce.

Jasně, jen to nebrat osobně.

Víla se na mě chvíli dívala a já věděl, že jsem to neměl říkat. „Vy asi dobře víte, co děláme obvykle.“

Kdyby nebylo včerejší noci, udržel bych se. Na nic bych se neptal a ona by neodpovídala, nechal bych Kellerovou, aby mluvila, vyřídili bychom to a zmizeli a já už bych za ní nikdy nešel a na všechno bych zapomněl. Jenže...

Já v noci udělal hroznou hovadinu. Hodil jsem jí krevní konzervu a nedočkavě si rozepnul kalhoty. A ona se ke mně otočila zády, protože i když se hned proměnila, nechtěl jsem se na ni dívat. Vzal jsem ji za boky, pohladil je a stiskl, pak jsem ho do ní zasunul. Byla uzoučká a horká, připravená na všechno, a já si vychutnával ten pocit... A najednou mě napadlo, jestli je i tohle jen její představa, nebo jestli je to tam uvnitř opravdu ona, víla. Spousta lidí chodila na Svitavské nábřeží a kupovala si vílí šlapky a pár z nich mělo povolení k proměně a dalších dvacet se nebálo proměnit i bez něj, ale ostatní byly samy sebou, když je lidi šoustali. Možná i tahle většinou byla. A tak jsem ji držel za boky a uvažoval, o kolik horší by bylo dělat to s ní než s ní v podobě člověka, vždyť ani na tu lidskou podobu jsem neměl právo a to, pro co jsem si k ní chodil, bylo tak špatně... „Proměň se zpát-

ky,“ zafuněl jsem. Možná mi nerozuměla, i když se mi zdálo, že ztuhla. „Proměň se, dělej. Chci vidět, jak vypadáš.“ Zpomaloval jsem, až jsem přestal přirážet a oba jsme se chvíli jen pokoušeli zklidnit dech. Okolní tma byla hluboká a duté ticho v ní pohlcovalo všechny zvuky a já už litoval toho, že jsem to řekl. Zrovna jsem se nadechoval, abych to vzal zpátky, když poslechla. Její skutečná podoba zaútočila na moje smysly s nečekanou prudkostí – dusivý pach řeky, bahna a vodních řas. Svíravé horko jejího těla se proměnilo v něco hladkého a kluzkého jako úhoř. Vyklouzl jsem z ní a pustil ji, na dlaních studený šlem z jejich boků... Zvedl jsem k ní hlavu a uvědomil si, že se na mě dívá velkýma, temně zelenýma očima, a těma očima jsem na okamžik viděl sám sebe. *Co to dělám, co to, proboha, dělám?!* Skoro jsem odtamtud utekl. Trvalo, než jsem vůbec nastartoval, ani nevím, jak jsem dojel domů, a do rána už jsem nedokázal usnout. Hrozně jsem se styděl sám před sebou.

Když jsem se s ní setkal teď, bylo všechno ještě horší.

„Jo,“ odpověděl jsem zastřeně. „Zabijíte lidi.“

Víla mě chvíli pozorovala, než potichu odpověděla: „Pospolitost slaví padesát let, jestlipak si vzpomene, komu za to vděčí?“

„Snad ne...“

„Ale ovšemže nám. Pomáhaly jsme osvobozovat koncentrační tábory, umíraly pro vás. A vy jste místo rovnoprávnosti, kterou jste slíbili, abychom za vás bojovaly vaši válku, přišli s novým zákonem. Se zákonem, který z nás udělal míň než zvířata.“

„Míň než zvířata ze sebe děláte samy,“ zasyčel jsem.

Jestli jsem měl ráno mizernou náladu, nenapadalo mě, jak popsat tu momentální. Všechno bylo špatně a měl jsem o to větší vztek, že jsem si za to mohl sám. Pak jsem si uvědomil, že se Kellero-
vá vrátila do předsíně a ani jeden z nás si toho ne-
všiml.

Otočil jsem se k víle. „Jestli jen cekneš...“

„Proč bych to dělala?“

Zhluboka jsem se nadechl – možná jsem si to jen představoval, ale ten nádech chutnal jako krev, jako by krev mrtvé slepice nebyla jen na stole, ale zaplnila každou škvíru ve zvlněných parketách –, pak jsem se k ní otočil zády a povolil si kravatu. Ani to nepomohlo.

„Drž hubu a všechno bude v pořádku,“ zamumlal jsem.

„Když myslíš.“ Rusalka kolem mě prošla. „To je ona?“

„Do toho ti nic není.“

„Jak to, že ne? Je zvláštní setkat se s ní po toli-
ka nocích... *které s tebou strávila.*“

„Řekl jsem, abys držela hubu!“

„Nekřič, nebo tě uslyší.“

Chtěl jsem něco říct, i když mě nenapadalo co, ale v tu chvíli se z předsíně ozvala Kellero-
vá. „Mohla byste sem?“

Víla poslechla a já ji následoval.

Kellero-
vá ukázala na jednoduché překližkové dveře vedoucí do kuchyně. „Je zamčeno.“

„Moc toho nenavařím. Ale to víte.“ Rusalka se otočila ke mně. „Snad o nás víte aspoň něco.“

Ani jsem si neuvědomil, že jsem víle začal tykat.
„Odemkni.“

„Kuchyni nepoužívám, a i kdyby –“

„Na to jsem se neptal, že ne?“

„– tak ne v souvislosti se zmeškanou probační schůzkou,“ dokončila víla. „Proto jste přece tady.“

„Sám už ani nevím. Odemkni,“ zopakoval jsem.

Rusalka se na mě zadívala temně zelenýma očima. „Není jenom v *mém* zájmu, aby zůstalo zavřeno.“

„Buď ty dveře otevřete,“ vložila se mezi nás Kellerová, „nebo je budeme muset vyrazit.“

„Počkej,“ zastavil jsem ji.

Mezi lopatkami mi stekla kapka potu. Nosil jsem víle zabavené krevní konzervy. I když jsem z nich sundával evidenční štítky, mohla by je Dana poznat? Potřeboval jsem uvažovat, ale hlavu jsem měl najednou prázdnou.

„Takže tohle jsou moje práva podle vás vran?“ zeptala se víla. „Vtrhnete sem, prohledáváte a vyhrožujete mi.“

„Chceme jen –“ začal jsem a asi bylo dobře, že mě přerušila, protože jsem neměl ani ponětí, co to plácám.

„Chcete všechno. Vzali jste nám naše hory, naše řeky, vzali jste nám toho tolik a pořád to nestačí. Berete a berete, a přitom umíráte tak snadno, co-pak není jedno, jestli vás zabijeme, nebo necháme zestárnout a umřít ve spánku? Pro nás je vašich šedesát let jen mrknutí oka, nic víc.“

„Dominiku, vyraz dveře.“ Jednou rukou rozepnula Kellerová pouzdro s pistolí, druhou ukázala na vílu. „Vy se otočte čelem ke zdi a ruce nechte za zády.“

Neposlechl ani jeden z nás.

Postavil jsem se před rusalku. „Dano, počkej.“

Víla za mými zády pokračovala: „I když nás budete kontrolovat každý den, ponižovat a kupovat si nás, zavírat do kuratorií a převychovávat, nezměníte to, kdo jsme, a nezměníte ani to, co jste vy. *Krev a maso.*“

Kellerová vytáhla pistoli a namířila na mě. „Uhni, Dominiku.“

Zvedl jsem ruce. „Ksakra, počkej!“

„Může v té kuchyni někoho mít –“

Neurčitý pocit, že se stane něco strašného, že se to právě začalo dít, rychle, rychle, zatímco já se nedokážu pohnout. Ale co je strašného na tom, když umře víla? To jen tahle, na téhle jediné bylo něco, co mi nedovolovalo ustoupit, i když jsem sám nechápal proč...

Rusalka mi proklouzla pod nataženou paží a vrhla se proti Kellerové, možná aby jí ruku s pistolí srazila, možná aby se do ní zakousla. Na poslední chvíli jsem ji popadl za vlasy na temeni hlavy a pokusil se ji strhnout dozadu. Podtočila se mi pod rukou a zkroutila mi ji za zády dřív, než jsem si vůbec uvědomil, že mi pokus nevyšel. Sílu měla větší než já.

„Sakra, Dominiku!“ zařvala Kellerová.

„Nestřílej!“ Stál jsem s rukou bolestivě zkroucenou a díval se do ústí hlavně. Srdce mi divoce bušilo a košile se mi lepila na záda. Ztlumil jsem hlas. „Když se uklidníme... všechno dobře dopadne.“

Rusalka mi horce oddechovala za uchem, zuby jen kousek od mého krku. Ruku jsem měl jako ve

svěráku, a kdybych se o něco pokusil, možná by mi ji dokázala utrhnout.

„Jen mě musíš pustit,“ pokračoval jsem. „Porušení probace, to nic není... ale uvědom si, jak by mohlo skončit tohle.“

Kellerová svírala pistoli a pohledem těkala ze mě na vílu a zase na mě.

„Uvažuj,“ řekl jsem potichu. „Nespěchej a uvažuj o tom... Teď rozhoduješ ty.“

Víla poslechla a nespěchala. Kellerové stékal do očí pot, mrkala, protřít si je nedovolila. Pak rusalka stisk povolila.

Pomalu jsem se otočil a sáhl k pasu pro pouta. „Dobře, moc dobře. Zklidníme to... a nikomu se nic nestane.“

Víla pohnula koutkem úst. „Pokaždé se někomu něco stane.“

„Dominiku, uхни,“ zamumlala Kellerová.

Byla nervózní, oba jsme byli nervózní; celá Centrála, celá Pospolitost byla nervózní. Včerejší noc, dnešní ráno, obvinění načmárané na zdi, stín Saberovy smrti, který se na nás zachytil a slizce, lepkavě se táhl, kamkoliv jsme se pohnuli. Za všech okolností chladná Dana byla podrážděná, nepoznával jsem ji a ona určitě nepoznávala mě.

Tohle byl od začátku blbej den, hrozně blbej den.

Dovolil jsem si ohlédnout se přes rameno. „Mám ji pod kontrolou.“

„Uхни mi!“ Kellerová položila ukazováček na spoušť. A já si najednou uvědomil, že to udělá, že tu rusalku střelí.

Pohnuli jsme se ve stejnou chvíli, víla a já. Naražila do mě a já ji vši silou, které jsem byl schopný,

odhodil na dveře. Pod naší společnou váhou povolily, zámek se vylomil ze zárubně a dveře se rozletěly dokořán. Víla se jich zachytila, já proletěl kolem ní a dopadl na zem.

Napříč kuchyní byla natažená prádelní šňůra, na ní svazky sušených bylin. Na zemi pod nimi ležela rozbitá láhev – možná ta rána, kterou jsme zaslechli, když jsme zvonili – a po podlaze se kolem ní rozlévala krev. Lednice za stolem byla otevřená, uvnitř krevní konzervy. Poznal jsem je všechny.

Co jsem si myslel, panebože, co jsem si myslel, když jsem jí je...

Někde za mnou se ozvalo zavřísknutí a potom rána z pistole. Část zárubně se odštípla, střela proletěla kuchyní a skončila ve zdi vedle lednice. Bezděčně jsem se přikrčil a otočil se ve chvíli, kdy se rusalka vyhnula namířené pistoli a zakousla se Kellerové do krku. Kellerová vypálila podruhé, střela se zaryla do stropu.

„Ne!“ zařval jsem.

Rusalka se po mně prudce ohlédla, oči obrovské a skoro černé.

Kellerová se svezla zády po zdi. Prokousnutý krk si tiskla rukama a krev jí bublala mezi zuby, jak lapala po dechu. Vyhrabal jsem se na nohy, jen abych po pár krocích dopadl na zem před ní a pokusil se jí zatlačit prsty do rány – ale jako by jí z krku nezbylo nic než ta rána.

Zadívala se na mě, vyděšeně a nevěřicně.

„Ne, ne, ne,“ šeptal jsem. „Vydrž.“

Krev byla všude, na ní, na mně, na zemi.

Obrátil jsem se na vílu. „Podej mi něco, čím bych mohl...“ začal jsem a pak mi to došlo naplno.

Ona ji zabila. Já to dovolil.

„Dano,“ hlesl jsem. Ránu už jsem se stlačit ne-
snažil. „Prosím tě, vydržž...“

Obrátila ke mně oči zalité slzami a krví. Za-
chroptěla a ten zvuk nepřipomínal nic lidského.

Seděl jsem před ní v krvi ještě dlouho po tom, co
znehyněla.

3.

První dva dny jsem byl mimo.

Jako bych se jen pozoroval a pozornost nedokázal udržet – v jednu chvíli jsem sledoval, jak se po zdech kolem mojí postele honí stíny, a najednou jsem byl v kanceláři a nemohl si vzpomenout, jak jsem se tam dostal nebo jak dlouho už tam jsem.

Stál jsem, zatímco dny utíkaly. Stál jsem, zatímco *Kellerová* seděla u stolu proti mně.

Měl jsem ji nechat, aby tu rusalku zabila, ale neudělal jsem to. Měl jsem tu rusalku zabít sám, ale neudělal jsem to. A nakonec – když jsem si uvědomil, že *budu muset* něco udělat – jsem provedl blbost mnohem větší, než bylo šukání s vílou a placení zabavenými konzervami.

Když mi nad mrtvou Kellerovou začalo docházet, co jsem způsobil nejen jí, ale i sobě a všemu, co znamenala moje rodina, ochromila mě hrůza. Nedokázal jsem se pohnout, a kdyby se ta rusalka rozhodla zabít i mě, nemohl bych jí to usnadnit víc. Nerozhodla se. Stála za mnou beze slova a já se měl zvednout a střelit ji – měl jsem, ale něco ve mně se zlomilo a já jen klečel vedle Daininy mrtvolky a díval se, jak se mi krev vsakuje do nohavic. Selhal jsem, jako selhala Koželuhová, když nechala umřít Sabera, ale skončit jako ona jsem nechtěl.

Nemohl.

Trvalo dlouho, než jsem se zvedl a řekl víle, co musíme udělat. Jestli chce přežít a jestli chci, aby se o tomhle nikdo nedozvěděl. Nechal jsem ji předstírat, že je člověk. A myslel jsem si, že to zvládnou, ale nezvládal jsem a to selhání, neschopnost vyrovnat se se smrtí, kterou jsem zavinil, mě paralyzovalo. Jestli na mě někdo mluvil, neslyšel jsem ho, a i kdybych ho slyšel, nerozuměl bych. Kdybych dokázal usnout, zdálo by se mi o ní. Probouzel bych se oslepený potem a se srdcem bušícím tak, až by to bolelo. Brečel bych.

Jenže spánek nepřicházel, a proto nepřicházely sny. Nepřicházely dokonce ani slzy.

Ráno jsem vstával, oblíkal se a jezdil do práce, jako stroj. Mechanicky jsem opakoval naučené pohyby – uvázat si kravatu, loknout kávy, vybrat složku s případem. Jenže první den jsem si kravatu ani nevzal, kávu jsem pil studenou, a když jsem otevřel balistickou zprávu, trvalo skoro hodinu, než jsem si uvědomil, že nerozeznávám písmena, jen černou a bílou v nekonečném víru, ze kterého mě začala bolet hlava.

Co na tom bylo nejlepší? Že se to nikomu nezdálo divné.

Bez Sabera a Koželuhové měl každý spoustu práce, a kdo ji neměl, ten se připravoval na oslavu padesáti let Pospolitosti, čtyřiceti let od konce války a vzniku Vranova zákona. Nikdo si nevšiml, jak vypadám ani jak se chovám. Nikdo nepoznal, že jsem dovolil, aby se do Daniny kůže oblékl někdo jiný. Na oddělení plném lidí placených za to, aby takové věci postřehli, nám nikdo nevěnoval pozornost.

První den jsem se bál, že rusalka do Centrály nedorazí. Ten druhý jsem se bál, že dorazí. Když jsme se potkali před budovou, podívala se na mě a řekla: „Neuteču. Slíbila jsem to.“

Stál jsem a zatínal prsty do dlaní. „Já...“

Co? Nechci, abys slibovala, abys to plnila, abys na mě mluvila? Abys byla?

Ale přesně to jsem po ní přece chtěl. Aby tu se mnou byla v podobě Kellerové tak dlouho, dokud to nespravím. Rozhodl jsem se pro to nad Daninou mrtvolou. A když jsem se pak v koupelně pokoušel opláchnout krev a nedívat se na sebe do zrcadla, věděl jsem, že jestli chci zachránit všechno, co mám, musím to udělat. Pozoroval jsem, jak červená voda v odtoku růžoví, a myslel na to, že Daninu smrt bude vyšetřovat vnitřní kontrola. A když se bude ptát dost dlouho a dost dobře, dojde ke mně a to, co jsem dělal, se dostane ven... Svíral jsem umyvadlo a věděl, že bych měl rusalku zabít a postarat se, aby tu po mně nic nezůstalo, ale... Daninu smrt, pokud ji ohlásím, bude kontrola vyšetřovat tak jako tak. A já tak jako tak skončím, protože jsem nedodržel pravidla a nikdo by se mnou nechtěl dělat, navíc jsem už jeden škraloup měl.

V předsíni jsem nechal vílu proměnit a opravoval ji, dokud nebyla dokonalá, každý vlas, každou vrásku, každou pihu, kterou jsem si pamatoval. Teď už nebyla tma, už nestačila kopie z osobní složky. Nikdo nesměl nic poznat.

Pak jsem ji zavezl do Danina bytu.

„Dám to do pořádku,“ tvrdil jsem a nedokázal si představit, jak se něco takového do pořádku dává. „Ale potřebuju čas.“

Řekl jsem jí, aby neodcházela, aby neotvírala, a kdyby někdo volal, aby to nezvedala. Řekl jsem jí všechno, co potřebovala vědět, řekl jsem jí o oddělení věci, které se neměl dozvědět nikdo mimo Centrálu, které se neměla dozvědět žádná víla.

První ráno po smrti Kellerové jsem vypadal hrozně. Ona úžasně. Čekal jsem, že v noci uteče. Nedokáže lidskou podobu udržet a promění se uprostřed oddělení. Nebo se něčím prozradí a všechno bude jenom horší, ještě horší, než už jsem to udělal.

Nic z toho se nestalo. Byla v tom skvělá.

Po prvních dvou dnech, během kterých jsem nedával vůbec nic do pořádku, si *ostříhala* vlasy. Dorazila až po mně, zavřela za sebou, pověsila si kabát, pak se posadila ke stolu, a když jsem zvedl hlavu, pohled na ni mě zabolet.

„Co ty na to?“ zeptala se.

Jsou to jen vlasy. Jenom vlasy. Zvedl jsem list papíru a předstíral, že čtu, ale neměl jsem ponětí co. „Sluší ti to.“

„I tomu tlouštíkovvi, co sedí na konci chodby, se to líbilo.“

„Jmenuje se Pokorný.“

Neustále zapomínala. A možná nezapomínala, možná se to ani nesnažila zapamatovat. Možná to dělala naschvál. Možná se jí líbilo, jak se potím, po každé, když na naši kancelář někdo zaklepe.

„Jmenuje se Pokorný,“ zopakoval jsem. „Chápeš, jak je důležité, aby sis to pamatovala?“

Uhladila si vlasy rukama. „Je snazší udržet je mokré, když jsou krátké, víš? Tak aby si toho nikdo nevšiml.“

„Budu se snažit, aby to netrvalo dlouho...“ Pak jsem si to uvědomil. Ruka se zprávou mi zmrtvěla. „Prsty.“

„Hm?“

„Tvoje prsty.“

Kellerová otočila ruce k sobě a chvíli je pozorovala, než pochopila. Pak prsty ohnula, a když je zase narovнала, z pravého prsteníčku a malíčku zbyly jen první články. „V pořádku?“

„V pořádku?“ zopakoval jsem. „Ne, do prdele, to není v pořádku! Kolik lidí jsi už potkala?“

„Jen toho tlustého –“

„Pokorného, sakra!“ Prudce jsem vstal, zpráva z technického spadla na zem. Stál jsem, díval se na *Kellerovou* a měl sto chutí se na ni vrhnout a bít ji, bít ji tak dlouho, dokud bych ji nezabil, protože, *no ano, Dominiku, jak jinak to chceš dát do pořádku? Ale ne teď a určitě ne tady.* Sehnul jsem se a třesoucí se rukou zprávu zvedl. „Někdo si toho mohl všimnout. Na ty prsty... už nesmíš zapomenout. Nikdy, rozumíš?“

Nečekal jsem, až odpoví, a odešel se schovat do kartotéky. Nikdo tam nebyl, a tak jsem se mohl opřít o jednu z polic a zhluboka se nadechnout. Pak jsem po ní pomalu sklouzl na zem a schoval hlavu do dlaní.

Musíš ji zabít. Ta slova zněla cize a známě současně a já si uvědomil, že slyším Danin hlas, a to mě vyděsilo víc než víliny prsty. O lidech, co slyší hlasy, jsem měl určité mínění a dobré nebylo. *Víš, že musíš. Než to někdo pochopí.*

Od Daniny smrti uplynuly dva dny a nikdo nepoznal, že už není. Jestli *zmizí*, nikdo nebude moct

vinit mě, stopa chladne, a než kohokoliv dovede k rusalce, vychladne úplně. Stačí se jen –

Dveře se otevřely a do kartotéky vešel Herman s krabicí v náruči. „Nazdar.“

Začal jsem se škrábat na nohy. „Hned ti uhnu.“

Hodil krabici na zem a mávl rukou. „Taky se chci zašít. Ti Pražáci už mi lezou krkem.“

Promnul jsem si oči. „Jací?“

„Jak jací? Kdes byl ty poslední dva dny, prosím tě?“

„Ani nevím.“

Pak jsem si uvědomil, o kom mluví. Především dorazilo pár lidí z Prahy a Bratislavy, aby pomohli se zajištěním Dne Pospolitosti. Za naše oddělení měl bezpečnost na starost milovník krátkých vlasů Pokorný a vyloženě se v tom vyžíval.

„Od rána jsem se nezastavil.“ Herman se posadil na krabici a zavřel oči. „Aspoň na deset minut ať mi celá Pospolitost políbí prdel.“

Zase jsem si sedl a chvíli jsme jen mlčeli.

Pak Herman potichu řekl: „Včera mi někdo propíchal kola. Za stěračem jsem měl fotku jedný z těch debrecínských šlapek.“

Vzpomněl jsem si na čerstvě přetřenou fasádu. Kéž by šlo všechno takhle jednoduše *smazat*. „Aha... A... co budeš dělat?“

„Asi budu jezdit šálou. Ty vole, co je to za otázku?“ Herman se na mě podíval a zakroutil hlavou. „Měl by ses ptát, co budem dělat my všichni. Jestli takhle začne blbnout víc lidí.“

„Nezačne. Občas zapomenou... ale stačí, aby se něco stalo, a...“

Jsme tu my.

V něčem měla ta rusalka pravdu, když nám vyčí-
tala, jak jsme je za války použili. Jakmile se začala
blížít nová válka, přišlo Polsko s konceptem velké
středoevropské země. Jednání trvala bolestně dlou-
ho, ale nakonec se několik států spojilo v Pospolito-
st. A ta dokázala přežít válku hlavně díky tomu,
že jako jediná v ní nasadila víly. Speciálním jed-
notkám veleli lidi, i když táta tvrdil, že to občas vy-
padalo, jako by jim nevelel nikdo. Byly silné, neměly
zábrany a toužily po mase a krvi. Jenže když vál-
ka skončila, zůstal nepřítel horší než všichni, proti
kterým jsme v ní bojovali. Za pomoc jsme vílám slí-
bili práva, která by bylo šílenství jim dát – pomohly
Pospolitosť udržet, ale moc, co na chvíli dostaly, aby
mohly ničit, jsme si museli vzít zpátky, aby nezni-
čily i nás. František Vran, první poválečný minis-
tr vnitra, formuloval novou mezidruhovou politiku,
prosadil Vranův zákon, obnovil koncept kuratorií,
založil Centrálu speciálních činností. A nikdo nic
nenamítal; spousta lidí byla u toho, když se víly na
válečných polích přetahovaly o mrtvoly s mrcho-
žrouty, a na ten pohled nemohli nikdy zapomenout.
Prvním ředitelem Centrály se stal bratr Františka
Vrana, prvními speciály ti nejlepší z armád a poli-
cií federálních zemí. Nový systém se kolem víl utáhl
jako smyčka. Našel je, označil a držel pod kontrolou.
Když kontrole proklouzly, pronásledoval je a tres-
tal. Už skoro půl století.

Za tu dobu jsme na tom byli někdy líp, někdy
hůř. Ale pořád jsme byli.

„Já ti nevím.“ Herman znovu zavřel oči. „Máme
osmdesátý léta, myslím, že touhle dobou už...
bude všechno jinak. Že se nebudeme muset pořád

před někým obhajovat. Omlouvat se za to, že díky nám můžou lidi normálně žít.“

„Honzo, mně se... Já už...“ S námahou jsem vstal. „Už musím.“

„Lituju se tu, co? Ani se nedivím, že to nechceš poslouchat. Kdyby mě někdo hledal... prosím tě, řekni, že jsem jel na ústav.“

„Jasně.“

Když jsem zaváhal s rukou na klice, Herman se zeptal: „Ještě něco?“

UVĚDOMIL jsem si, že mu to chci říct, asi ne všechno, ale něco z toho určitě. Že si strašně potřebuju ulevit. Kousl jsem se do jazyka tak silně, až se mi z kovové chuti krve zvedl žaludek. „Jo. Trochu moc kouříš.“

„Pracuju na nikotin. A teď už vypadni.“

Vrátil jsem se do kanceláře. *Kellerová* stála u okna a zalévala fíkus. Pak plastovou konev zvedla a napila se z hubice.

Přiskočil jsem k ní a vyrazil jí konev z ruky. „Zbláznila ses?“

Podívala se na mě. „Ne, a ty?“

„Proboha, pij ze sklenky. Jako člověk.“

Když se ozvalo zaklepání, oba jsme sebou trhli. Mezi dveřmi stál asistent Urbánik s šanonem v podpaží. „Zdravím, nie je tu Herman?“

Odkášlal jsem si. „Ne.“

Kellerová se sehnula pro konev.

„Tak sa stav za šéfom aspoň ty.“

„Proč...“ začal jsem, ale on na to nečekal: „Prepáč, neviem.“

Když zmizel, podívali jsme se s *Kellerovou* na sebe. Přitiskla si konev na prsa, jako by ji mohla

ochránit před nevyhnutelným. Ale sakra, kdyby ji někdo poznal, kapitán by mě k sobě nevolal takhle.

Nebo... právě takhle?

„Neboj se,“ pokusil jsem se uklidnit možná ji, ale spíš sebe. „Hlavně nikam nechod.“

„Nepůjdu,“ slíbila.

Srovnal jsem si věci na stole, napil se, dělal všechno pro to, abych setkání s kapitánem oddálil. Když už nebylo jak, šel jsem. Do kanceláře jsem vstoupil s úsměvem, jako by mi polovina obličeje ochrnula po mrtvici.

„Spíš?“ zeptal se kapitán bez pozdravu.

„Ve službě nikdy.“

Ukázal na židli proti sobě. „Víš, jak to myslím.“

„Dneska jsem toho moc nenaspal,“ přiznal jsem.

„Jak dlouho už to *dneska* trvá?“

Na rovinu? Problémy jsem měl i před Daninou smrtí, spoustu nocí jsem jen procházel složky s případy, které se nesměly odnášet z oddělení a já je stejně odnášel, přepínal z kanálu na kanál nebo se díval ven a představoval si za každým světlem v oknech proti mému člověka, kterému se taky něco stalo... Když už jsem nemohl, zvedl jsem sluchátko, vytočil tátovo číslo a zavěsil, než to stihl vzít. Nikdy nezavolal zpátky, i když musel poznat, že jsem to já.

„Vypadáš hrozně,“ dodal kapitán.

„Takhle vypadám, co se známe.“ Ukázal jsem si palcem za záda. „Jsem rád, že se staráte o moje zdraví, pane, ale... mám plno práce.“

„Právě proto se starám. Víím, kolik toho na vás nakládám, ale než seženeme někoho za Sabera a Koželuhovou, nemám jinou možnost.“

„Mně se omlouvat nemusíte. Stačí, když mě necháte pracovat.“

„Já se neomlouvám, Dominiku. Jenom bych nerad, aby se tvoje únava začala projevovat při vyšetřování.“

„Máte pocit, že –“

„Mám,“ nenechal mě domluvit. „A přestaň se tak blbě smát, jsem z toho nervózní.“

Já taky. Poslechl jsem a přestal s tím. „Pardon. Zkusím se polepšit. Je to všechno?“

„Ne.“ Kapitán si promnul oči. „Nevíš, kde je Herman?“

„Jel na ústav. Myslím.“

„Krucinál... Mravnostní pro nás něco má, chtěl jsem tam poslat jeho.“

Mravnostní jsem nesnášel z mnoha důvodů. Některé z nich dokonce ani nesouvisely s tím, že jsem páchal vílu. „A?“

„A teď si to vezmete na starost vy.“

„My?“ nepochopil jsem. „Kdo my?“

Kapitán si povzdechl. „Ty si o to zdravotní volno vyloženě říkáš.“

Nenapadalo mě, co namítnout, krom toho, že mravnostní nemám rád a skutečnou Kellerovou zabila víla, která se za ni s mou pomocí vydává, což jsem pochopitelně namítnout nemohl. „Ještě jsme nedokončili toho překupníka z probační služby. Byla by to škoda... Jde to dobře.“

Kecal jsem, samozřejmě. Nešlo to ani dobře, ani špatně, jednoduše proto, že ode dne, kdy umřela Dana, jsem na ten případ nesáhl – za celou dobu jsem jen sepsal zprávu, že je rusalka, kterou jsme s Kellerovou kontrolovali, dočasně vyjmuta

z probačního systému. Předstírat, jak s *Kellerovou* na něčem pracujeme, jsem nedokázal, takže probační úředník, který vílám prodával pracovní potvrzení, mohl na rozdíl ode mě v klidu spát.

Kapitán zavrtěl hlavou. „Banální případ, ten převezme Kubeša.“

„Nemám rád nedokončenou práci.“

„Málokdo má. Podívej, s Danou už jste s mravnostním pracovali, znáte je. Herman tu není a nemůžeme si dovolit čekat, až se vrátí.“

„Jsem... váš plán B. To mi lichotí,“ plácl jsem.

„Rád jsem posloužil. K věci.“ Kapitán se v křesle předklonil. „Řeka vyplavila v Jundrově mrtvou vílu.“

S tím jsme nemuseli mít nic společného, i když ruku na srdce, míval jsem dny, kdy bych do Svratky naházel všechny víly Brna, kdybych mohl. Olízl jsem si rty. „Pokud není obětí člověk, nemusí to spadat do naší jurisdikce –“

„Víš co, Dominiku?“ přerušil mě kapitán. „Podívej se na ni sám. Někdo z mravnostního se tu staví a nabere vás. Když usoudíš, že se nás to netýká, předám to dál. S radostí.“

Vstal jsem. „Dobře... dobře.“

Když jsem otevřel dveře, kapitán mě zadržel. „Poslední věc... Nechci se plést, do čeho mi nic není...“

Tak s tím přestaň. Přestaň s tím, protože já se tu za chvíli asi pobleju.

„... ale nemám rád zbytečné problémy.“ Kapitán zaváhal. „Pokud s Danou nějaké máte, sem nepatří.“

Otočil jsem se a pokusil se usmát, ale pak jsem si vzpomněl, co si kapitán myslel o mém posled-

ním pokusu. „Kdybychom problémy měli, vyřešili bychom si je sami.“

„Dřív než bych je musel začít řešit já.“

„Není co. Pracujeme s Kellerovou už dlouho. Myslím, že je normální, když si občas lezeme na nervy. A...“ *Polopravda, jen do toho. Je to lepší než lhát úplně.* „Já teď nejsem tak docela... ve formě. Migrény. Dlouho to bylo v pohodě, ale poslední dobou...“

„Víš co?“ Kapitán vzal propisku a natáhl se pro blok. „Zajdi za tímhle doktorem. Ženě dost pomohl.“

„Nevěděl jsem, že jste ženatý,“ poznamenal jsem.

„Kdyby sis jednou za dva dny převlíkl košili, možná bys taky byl.“ Vytrhl lístek a podal mi ho. „Zajdi za ním, vážně.“

„Zajdu. Díky.“

Když jsem se vrátil do kanceláře a posadil ke stolu, lístek jsem roztrhl a hodil do koše. Ruce se mi klepaly.

Kellerová zvedla hlavu. „Všechno v pořádku?“

„Nic není v pořádku.“ Snad za to mohl kapitán, ale hlava mě začínala bolet opravdu, tepavá bolest nad pravým obočím, tam kde začínala pokaždé a odkud se šířila dál, dokud jsem neměl pocit, že mi drtí lebku a dere se z ní ven ušima i očima. „Máme nový případ.“

„Nový?“ zopakovala *Kellerová*. „Nevšimla jsem si žádného starého.“

Ani nemohla, složka probačního úředníka se mi zapomenutá válela pod nohama. Nemohl jsem nechat vílu pracovat a nedokázal jsem pracovat,

když se na mě dívala. Zatímco já jsem prostě jen přežíval, ona trávila první dny *nového života* tím, že pila, namáčela si vlasy a pozorovala mě, to hlavně. I když jsem se pokoušel ten pohled nevnímat, klouzal po mně jako skalpel a odhaloval jí všechno, nebo by to odhaloval, kdyby to už dávno neznala. Šoustal jsem s ní, nosil jsem jí krev zabavenou na černém trhu, pomohl zbavit se mrtvé vyšetřovatelky a ukrást jí jméno i podobu. Tuhle vílu už jsem neměl čím překvapit.

„U řeky našli mrtvou děv–“ na poslední chvíli jsem se zarazil. Před Danou jsem se snažil tak nemluvit a nechtěl jsem s tím začít jen proto, že už tu Dana ve skutečnosti nebyla. „– prostitutku. Staví se tu někdo z mravnostního.“

„Pro nás?“

„Pro mě. Ty už tu nebudeš. Řeknu, že se ti udělalo špatně.“

„Ale neudělalo.“

„Jasně, ale stejně to řeknu.“

Stáhla obočí. „Myslela jsem, že máme nový případ.“

„Mám,“ opravil jsem se a uhnul pohledem. „Někdy se na tebe podívám... a zapomenu, kdo jsi.“

Znamenalo to, že jsme to dělali dobře, ale o to horší to bylo.

„Vždyť ty nevíš, kdo jsem,“ namítla *Kellerová*.

Cítil jsem, jak mi celé tělo mrtví, jako by ze mě ta Danina náhražka vysávala krev jen tím, že se na mě dívala. Hlava mě bolela čím dál víc a já věděl, že jestli se migréna opravdu vrátila, bude to horší a horší, až to bude nesnesitelné. „Proč to vůbec děláš?“

„Kvůli tobě.“

„Blbost.“

„Potřeboval jsi to,“ připomněla. „Chtěl jsi to, nebo ne?“

Chtěl. Ale nedokázal jsem to vyslovit nahlas.

„Proč by ti na tom mělo záležet?“ zeptal jsem se místo toho.

„Protože tohle jsme zavinili oba,“ odpověděla. „Stačilo málo a nemuselo se to stát. Já nechtěla, aby ta žena umřela –“

„Takže tohle je nějaké tvoje pokání?“ skočil jsem jí do řeči.

„Dělám to i kvůli sobě. Mohl jsi mě zabít a nezažil. Místo toho jsi mi dal lidské doklady, takže nemusím nakupovat na lístky. Nemusím se nikomu hlásit. Na ulici se na mě nikdo nedívá. Lidi přede mnou neutíkají ani po mně neplivou.“

„Tohle všechno... jen proto, abys nemusela kupovat maso na příděl?“

„Ne, ale jestli se ti to zdá málo, tak proto, že jsi ho nikdy na příděl kupovat nemusel. Jsi člověk. Tahle zem patří tobě, i když by měla patřit mně. A takhle mi aspoň na chvíli patří.“

„To není –“

„Nedokážeš si představit, jaká je tohle úleva. A volnost.“ Krk nad límečkem halenky se Kellerové zavlnil a najednou promluvila hlubším hlasem, mým hlasem: „*Ted' vyjebávám s lidma, a ne oni se mnou.*“ Odkáslala si a dál už pokračovala jako Dana: „A to jen díky tobě. Dal jsi mi tuhle tvář. *Ty, Dominiku.*“

Prudce jsem vstal, srazil sklenku s vodou. Doku-tálela se na kraj stolu a spadla na zem.

„Hopla!“ Žena s křiklavě červenými vlasy a rameny zápasníka, jejíž příchod jsme navzdory její velikosti nezaznamenali, se pro ni sehnula. Zvedla ji a položila zpátky přede mě. „Máte štěstí, nerozbila se.“

Stál jsem vedle ní, jednou rukou se ještě natahoval po *Kellerové*, druhou po pistoli. Nezabil bych ji. Ale hrozně jsem chtěl.

„Štěstí přináší až střepy,“ promluvila *Kellerová*.

Trvalo pár sekund, než se žena rozesmála. Napětí polevilo, ale nechápal jsem, že si nevšimla, jak se na sebe s *Kellerovou* díváme. I když, možná si toho všimla.

Ustoupil jsem od stolu. „Komisařko Stránská.“ Otočila se na mě.

Mohla se usmívat od ucha k uchu, ale dokud se jí úsměv neodrazil v očích, nic neznamenal. A on se jí v nich neodrazil nikdy, aspoň když se dívala na mě. Neměla mě ráda. Mohla k tomu mít spoustu důvodů a většinu z nich oprávněně, řekl bych. Na rozdíl ode mě přistupovala k vílám jako k lidem, a proto jsem neměl rád ani já ji.

„Kolikrát mám opakovat, abyste mi říkal Ale-no?“ zeptala se.

I kdyby to opakovala do zbláznění, neříkal bych jí tak. Sehnul jsem se pro složku probačního úředníka a položil ji na ostatní, jen abych se nemusel dívat ani na jednu z těch ženských. „Chápu správně, že jste tu kvůli té mrtvé v řece?“

Byl bych radši, kdybych to chápal špatně, ale neměl jsem štěstí, asi proto, že jsme na oddělení fasovali sklenky z plastiku.

Stránská se pousmála. „Aspoň líp poznám vaši partnerku.“

No do prdele. „Myslím, že si vás Daniela ještě pamatuje z toho loňského cvičení.“

Stránská jí podala obrovskou ruku, drobné prsty *Kellerové*, zmrzačený prsteníček a malíček, se v ní skoro ztratily. „Ráda vás zase vidím. Vyrazíme?“

Sebral jsem kabát. „Pojedu jen já.“

„Proč?“ nechápala Stránská.

„Protože Dana už na jednom případě pracuje,“ vysvětlil jsem.

„Na jednom?“ zopakovala Stránská. „Závidím vašemu oddělení.“

„Je to důležitý případ.“

„Myslím, že ne víc než ten, co leží v Jundrově.“

„Navíc se dneska necítí dobře,“ snažil jsem se dál. „Dano?“

Otočili jsme se na *Kellerovou*. Pozorovala nás beze slova.

„A to jste ještě neviděla, co jsem viděla já. Mluví za vás Dominik často?“ zeptala se Stránská.

Kellerová se na mě podívala očima, které byly najednou spíš zelené než modré. „Mám pocit, že ano. A nedivím se, že ten vztah nikdy –“

„Jdeme?“ přerušil jsem ji prudce.

Stránská se usmála tím úsměvem bez úsměvu, který měla vyhrazený asi jen pro mě. „Za tu trochu času to stojí, Dano. Věřte mi.“

Zatímco jsem se pokoušel vymyslet, jak to zastavit, *Kellerová* se zvedla a oblékla si kabát. Pak se na Stránskou obrátila: „Věřím vám. A jsem připravená.“

„Dominiku?“ Stránská se otočila na mě.

Nevymyslel jsem nic. Hlava mě rozbolela jako už dlouho ne, ostrou, drásavou bolestí nad kořenem nosu, jako by mi ji někdo položil do svěráku a pomalu ho utahoval. Když jsme vyšli ven, na okamžik všechno kolem zčernalo. Zamrkal jsem a z černé se stala šedá, ale nic víc.

„Jste si jistý, že je to Daniela, kdo se necítí dobře?“ zeptala se Stránská.

Podíval jsem se na ni a ona asi přesně poznala, na co myslím, protože se široce usmála.

A to bylo ono.

Vzít vílu k případu nebylo horší než nechat ji samotnou na oddělení, jen u toho nesměla být Stránská. Byla to mazaná mrcha, která by se dávno dostala výš, kdyby občas dokázala držet hubu. U policie byla dobrých pětadvacet let a oddělení si ji přehazovala sem a tam, až skončila na mravnostním, kde nechtěl skončit nikdo – na Centrále nesloužila, a stejně jsme věděli, jak dobrá je a jakou hrůzu z ní šéfové mají. Cítil jsem teď úplně stejnou.

„Ta vyplavená víla,“ pokusil jsem se odvést pozornost od toho, jak vypadám. „Zavražděná?“

„Myslím, že v tomhle případě není pochyb.“

„A zavolali jste nás, takže předpokládám, že jinou vílou.“

„Já taky. I když...“ Stránská pokrčila širokými rameny. „Díky svým schopnostem víly poskytují dost specifický služby. A ty občas končí podobně.“

„Vraždou?“ zeptala se *Kellerová*.

Naznačil jsem jí, aby sklapla, ale ani se na mě nepodívala. Kačena blbá.

„Nikdy jste neviděla vílí porno?“ podivila se Stránská. „Často sadistický a málokdy hraný praktiky.“

Zastavil jsem před autem. Slunce svítilo jen slabě, konec léta byl studený, v odpoledním vzduchu byl cítit podzim. Po zádech mi přeběhl mráz. Ale za to nejspíš mohla přítomnost Stránské.

„To jsem nevěděla,“ přiznala *Kellerová*, což určitě ještě zlepšilo mínění, které o nás Stránská měla. „Tys ho někdy viděl?“

Důrazně jsem se na *Kellerovou* zadíval, ale i tentokrát bez účinku, ve který jsem doufal.

„Já mám auto za rohem.“ Stránská udělala dva kroky, pak se otočila. „S lidma a vílami je to složitý. Lidi víly nesnáší, často jima opovrhují, ale taky je k nim něco přitahuje. Proto jsme tu, že, Dominiku?“

„Možná vy. My vyšetřujeme zločiny spáchané vílami, ne na vílách.“ *Moc mluvíš*, ozval se mi v hlavě znovu Danin hlas. Vlasy v zátylku se mi zježily. *A to znamená, že dřív nebo později řekneš něco, čeho budeš litovat, vždyť to přece znáš.* „Nevím, jestli jste si nás vybrala dobře.“

„Myslíte, že bych si vás vybrala?“ Stránská se rozesmála tím svým hlučným, dunivým smíchem.

Taky tě nesnáším, čubko stará, pomyslel jsem si a trochu strnule jsem se usmál. Pak jsem *Kellerové* otevřel dveře. „Nastup si. Hned!“

4.

Potřeboval jsem to.

Potřeboval jsem případ, skutečný případ, a pohled na mrtvou vílu jako by mě poprvé od Daniny smrti probral. Třeba jsem potřeboval i tu mrtvou vílu. Mrtvých víl nebylo nikdy dost. Stránská se pletla, když tvrdila, že to bude stát za trochu toho času. Stálo to za mnohem víc.

Víla byla až u vody, ve svahu porostlém plevellem a zaneseném odpadky. Šlapali jsme bahnem, prodírali se skrz trní, abychom neponičili stopy, které technici zajišťovali na stezce. Jeden šlahoun trní se *Kellerové* zachytil ve vlasech a poškrábal mi ruku, když jsem jí pomáhal zbavit se ho.

„K čertu!“

Podala mi kapesník. „Díky.“

Radši jsem si krev otřel do podšívky kabátu. „K čertu i s tebou.“

Vážně se na mě zadívala. „Pokud ti to udělá radost...“

„Víš, co by mi udělalo radost?“ zeptal jsem se. A to bylo všechno, co jsem předvedl. Napadlo mě asi deset věcí, které by mohla odpovědět, a ani jednu z nich jsem slyšet nechtěl.

V autě jsem jí dal hroznou sodu – za to, že nedržela pusku, jak jsem chtěl, za to, že je tu se mnou, možná jsem si na ní jen vyléval vztek za čím dál větší bolest hlavy.

Zopakoval jsem jí, že když už tady je, musí mlčet. „Nemluv. Sama od sebe, když se budou na něco ptát, když se budou ptát přímo tebe, nechci, abys komukoliv odpovídala ani na pozdrav, rozumíš?“

„Taková Daniela byla?“ zeptala se a já neměl ani ponětí, jestli se mě snaží vytočit, nebo to myslí vážně.

„Byla člověk, to ty nejsi. Nikoho nepřesvědčíš, když budeš plácát nesmysly.“

„A když to nebudou –“

„Nemluv!“

Stránská svahelem sestupovala jako první. I ona byla takové trní mezi námi – mohl jsem po ní šlapat, ale zbavit bych se jí nedokázal. Možná to bylo jen šílenou únavou a strachem, ale na okamžik jsem si byl jistý, že to ví, a jestli ne, nebude trvat dlouho a přijde na to, ze všech lidí právě ona.

„Už jste s někým mluvili?“ zeptal jsem se.

„Zatím ne,“ odpověděla mi.

Ukázal jsem palcem nahoru na cestu. „Co ty zahrady?“

Stránská ustoupila, abychom kolem ní mohli projít. „Pozemky nad náma jsou neudržovaný, na prodej. Byla by velká náhoda, kdyby na nich zrovna v tu dobu někdo byl.“

„Dál po proudu...“ začal jsem a pak jsem se zastavil.

Sotva jsem vílu uviděl, na Stránskou jsem zapomněl. A na malou chvíli jsem zapomněl i na *Kellerovou*. Podlezl jsem pásku a narovnal se. Kdokoliv sem vílu vzal, vybíravý nebyl. Mezi pokroucenými kořeny olše stálo torzo lavičky, na kterou se dávno nedalo sednout, pod ní se povalovaly plísni zčer-

nalé hadry a lahve od piva. V hlíně byly zašlapané oharky cigaret, vzduch páchl špínou a rybinou.

A krví. Spoustou krve.

Na břehu se to jako červy hemžilo techniky, zapisovali a fotili stopy. *Kellerové* proletěla kolem hlavy žlutá vážka – ohlédla se po ní, zvedla ruku a roztáhla prsty. Pozorovala, jak jí mezi zmrzačeným prsteníčkem a malíčkem prochází paprsky slunce, dokud jsem jí ruku nesklonil.

Nad mrtvou vílou se shýbal Soukup. Toho jsem měl rád, moc toho nenamluvil, nebo toho moc nenamluvil jen s živýma, ale mně to vyhovovalo, tím spíš dneska.

Kývl jsem mu na pozdrav.

„No nazdar,“ povzdechl si.

Techniky vedl Stankov. Jen na nás mávl a dál sledoval, jak jeho lidi pokládají na zem číselníky. Bylo jich dost. Protože dost bylo i částí, které víla na břehu poztrácela. Nevím, jak dlouho jsem tam stál a nebyl schopný slova. Stránská mě stát nechala. Pohnul jsem se, až když někdo za mnou zvedl pásku. Byl to Herman.

„V kartotéce už se ti nelíbilo?“ zeptal jsem se.

Oddechoval, jako by celou cestu sem běžel. Neřekl nic, jen zakroutil hlavou.

Ukázal jsem na největší kus víly. „Protože jsou lepší místa na zašití než tohle.“

„I lepší doba. Promiň, že to padlo na vás. Potkal jsem starýho na schodech, řekl mi o tom...“

„To už je jedno. Kde máš Jardu?“

„Jsem tu sám. Je to váš případ.“ Herman se nevesele pousmál. „Jen mě napadlo... že víc hlav víc ví.“

„Jak číh.“

Hermana jsem nepobavil ani neurazil. Stál a díval se na vílu, kolem které v chladném vzduchu kroužilo pár much.

„Ještě na ni nesahejte,“ upozornil mě Soukup.
„Na nic z ní.“

„Jasně.“

„Horská víla,“ konstatoval Herman.

Kývl jsem a kdoví proč si přitom vzpomněl na svého prvního parťáka, Horáka. Když jsem nastoupil, řekl mi: „Nechci slyšet *rusalky* nebo *meluzíny*, vždycky jen vodní nebo vzdušný víly, jasný? Žínka, to zní tak zasraně pohádkově, že si pod tím nikdo nepředstaví děvku, která je schopná sežrat mu děcko. Rusalka, meluzína, ani hovno! Zapamatuj si to a budem spolu vycházet.“ Zapamatoval jsem si to a vycházeli jsme spolu. Jenže chlastal jako Dán. Dva roky nato vypadl z okna, úplně na mol. Na oddělení se chvíli tvrdilo, že mu někdo pomohl, a i když to byla blbost, nedivil bych se – k většině lidí přistupoval stejně jako k vílám, čímž si moc sympatií nezískal. Já s ním pracoval rád. Oba jsme věděli, kdo jsme. „Jeden beznadějněj ožrala, druhej podělanej feták,“ říkával občas, když jsme uzavírali případ. „A jaký máme úspěchy.“ V té době jsem bral prášků fakt hodně, pod kontrolu jsem to dostal až později, po tom průseru se střelbou. Možná proto jsme si tak rozuměli; když jsem měl špatné dny, podržel mě a já ho kryl, když v autě vyspával opici.

„Slovenka, nebo Maďarka,“ vytrhl mě někdo za zamyšlení.

Kellerová.

Nečekal jsem, že něco řekne, natož něco k případu. Důrazně jsem si odkašlal.

Nepochopila, nebo jí to bylo jedno. Ukázala na vílin krk. „To tetování. Nosí je horalky ze Slanských vrchů.“

Stránská si k mrtvé klekla z druhé strany. „Dobrý oko,“ pochválila *Kellerovou*.

„Neskončil jsem,“ připomněl Soukup, ale nikdo z nás už ho neposlouchal.

Vypadala jako každá druhá horská víla – dlouhé černé vlasy, teď spleené bahnem a propletené trním, pokožka s popelavým nádechem, světle šedé oči doširoka rozevřené a oslepené smrtí, známky tvrdnutí typického pro mrtvé horalky. S brutalitou útoku se ani jeden z nás nesetkal už dlouho, možná nikdy. Jednu ruku měla pokroucenou, jako by se z ní někdo pokusil vyždímat všechnu krev – a soudě podle množství kolem nás se mu to skoro povedlo – druhou ruku neměla. Zdálo se mi, že jsem ji zahlédl mezi smetím opodál.

„Kdo ji našel?“ zeptal se Herman.

„Kdokoliv to byl, tohle ho bude dlouho pronásledovat,“ zamumlal jsem.

„Bože, to rozhodně...“

„To my,“ odpověděla Stránská. „Jednou za čas tady v okolí provádíme osvětu, nabízíme vílám možnosti, jak –“

„Kdo konkrétně?“ přerušil jsem ji.

„Praporčík Černý. Je nahoře a počká tam, než ho vyslechnete. Potřebuje se... vzpamatovat.“

Herman se ušklíbl, jako že na mravnostním je to samý slabší kousek, ale já se Černému, kdokoliv to byl, zas tak nedivil. Ukázal jsem na korálkovou

kabelku už označenou číselníkem. „Měla u sebe doklady?“

Stránská zavrtěla hlavou. „Co vím, jen šminky.“

„Takže netušíme, kdo to je.“ Vzpomněl jsem si na to, co Stránská říkala o vílích šlapkách. „Ten, co jí to udělal... musel mít velkou sílu.“

Kellerová pochopila, na co myslím, a nesouhlasně se na mě podívala.

Nemusel jsem jí nic vysvětlovat, a přesto jsem to udělal: „Něco takového moc lidí nedokáže. Pokud vůbec.“

„To není všechno,“ řekl Soukup a nadzvedl víle krimplenovou halenku.

„Tak to mě poser,“ zašeptal Herman.

Někdo víle z břicha vykousl kus masa, obnažené vnitřnosti byly pod krustou zaschlé krve temně šedé, skoro černé. To byla jedna z nevýhod vílích mrtvol – na jejich thanatomechanické vlastnosti se nedalo spolehnout, na rozdíl od lidí se rozpadaly podle klíče, který nebylo snadné zobecnit. Závěry soudních lékařů tak byly víc než kdy jindy spíš s nejlepším svědomím vyslovované dohady.

Musel jsem si odkašlat. „Tak proto my?“

Stankov, který se k nám zatím přidal, ukázal proti proudu řeky. „Našli jsme místo, kde ji napadli. Potom ji odtáhli sem. Vypadá to, že se bránila celou cestu, tady už v podstatě jen vykrvácela. A není divu.“

„Zas jednou vidíme, čeho jsou víly schopné,“ řekl Herman.

S námahou jsem se narovnal. Jako bych za poslední dva dny zestárl o deset let. Až moc dlouho už

jsem se nevyspal a nedokázal jsem si vzpomenout, kdy jsem naposledy jedl. Moje tělo mi při každém pohybu připomínalo obojí.

„Co když to neudělala víla?“ zeptala se *Kellerová*.

Se zapřením jsem se otočil na Soukupa. „Zvíře?“

Soukup zavrtěl hlavou. „Žádné, na které by tady mohla narazit.“

„Myslela jsem člověka,“ dodala *Kellerová*.

Úkosem jsem se na ni podíval. „Člověk ji mohl zabít. Ale ne takhle dodělat.“

„Jedna štetka tady poblíž nedávno zabila druhou,“ připomněl Herman.

„Zabila,“ namítla Stránská, „nezmrzčila.“

„Možná to jen nestihla. Tak jako ji tahle nestihla sníst.“

„Víla by nikdy...,“ *Kellerová* ke mně zvedla hlavu. „Už jsi slyšel, že by víla... snědla jinou vílu?“

„Neslyšel jsem toho spoustu.“ Snažil jsem se být klidný. „To neznamená, že se to nestalo.“

„Vsadím se, že jde o konkurenční boj.“ Herman zašátral v kapse a vytáhl krabičku startek. „V posledních letech je to tu plný levných šlapek z Východu. Horalka mohla podlízt ceny a dostat se do problémů. O dvacku?“

Zvedl jsem ruce. „Já proti tobě sázet nebudu.“

Herman mrkl na *Kellerovou*. „Dano?“

„Já jen žasnu.“ *Kellerová* zavrtěla hlavou. „Jsme tu pár minut a vražda je zjevně vyřešená.“

Stránská se pousmála, oči studené. „Cespa má mimořádně vysokou objasněnost případů.“

Pokrčil jsem rameny. Hlava mě bolela jako střep. „Sama se asi nepokousala, takže?“

„Takže je podle tebe jasné, že to udělala jiná víla.“ *Kellerová* mě dál pozorovala. „Kvůli takovému závěru jsi ani nemusel vstávat od stolu.“

Drž hubu. Prosím tě, drž už hubu.

„Díky za příspěvek.“ Zatímco si Herman zapaloval, znovu jsem se podíval na mrtvolu. Co *Kellerová* nechápala – co nechápala víla v podobě Kellerové –, bylo, že pokud jsme mohli obvinít vílu, obvinili jsme ji. Neptali jsme se, co když to neudělala, a neptali bychom se ani, kdyby možnost, že to neudělala, existovala. A tohle víla udělala určitě. „Co to má na ruce?“

Soukup si sundal rukavice a zavolal dva další techniky. „Bodnořezné rány na dlani a předloktí. Nejsou moc hluboké, předpokládám, že se bránila pachatel. A s tím kouřením tady to nemyslíš vážně, že ne?“

„Promiň.“ Herman cigaretu schoval. „Mám... To je vlastně jedno.“

„Zbraň jsme nenašli. Ještě tu prohledáme řeku, vody je málo,“ řekl Stankov.

Soukup se podíval na mě. „Ty to vedeš?“

„Hm.“

„Budeš chtít být u pitvy?“

„Ne,“ nezaváhal jsem.

Soukup se zatvářil vyčítavě, ale to mi bylo jedno. Mrtví lidi mi připomínali, co se stalo mámě, a mrtvé víly mi to připomínaly taky. Když jsem se mohl vyhnout pohledu na to, co z nich zbylo na pitevním stole, vyhnul jsem se.

„Nesnažili se ji rozřezat kvůli snazší manipulaci?“ zeptal jsem se radši.

„Ne. Rány jsou mělké a tu ruku nemá uřezanou, ale utrženou.“

Pozoroval jsem mrtvolu – jedna moucha se jí posadila do otevřeného oka a začala o sebe třít tlustýma černýma nohama – a nechápal jsem, jak někdo mohl provést něco takového. I když jsem víly neměl rád, tohle bylo přehnaně, nesmyslně surové.

„Levné šlapky z Východu,“ zamumlal Herman.

Silný afekt, nenávisť nebo žárlivost, možná, ale hádka o zákazník? To se mi nezdálo. „V podpaží má další tetování.“

Soukup kývl. „Fortes fortuna adiuvat.“

„Štěstí přeje silným,“ přeložila Stránská.

Podívali jsme se s Hermanem na sebe. „Asi nebyla tak silná, jak si myslela.“

„Je to jedno z hesel, co si nevěstky často nechávají tetovat,“ vysvětlila Stránská, jako bychom se nikdy nesetkali s žádnou vílí kurvou. „Možná jim to pomáhá brát věci tak, jak jsou.“

Od daktyloskopování horské víly, která už podlelehla ztvrdnutí, jsem si moc nesliboval. „To by mohlo pomoci zjistit, o koho se jedná.“

„Pokud tu nešlapala sama na sebe, někomu chybět bude,“ souhlasila Stránská.

To bude. Horské víly tohle nedělaly často, nenabízely se a lidi je nepoptávali, protože byly moc velké a tvrdé, jako prostředí, z něhož pocházely. Kdo chtěl horskou vílu, byl tak trochu úchylák i mezi úchyláky.

„Jestli to bylo konkurenční, peloton podezřelých se vám hezky rozroste.“ Stankov si protáhl prsty a schoval ruce do kapes. „Nezávidím vám.“

„To věřím.“ Otočil jsem se na *Kellerovou*. „Dano?“

„Hm?“

„Kouknem na to místo, kde ji napadli.“

„Jděte vrchem,“ poradila nám Stránská. „Tímhle svinstvem byste se prodírali věčnost.“

Vyškrábali jsme se do svahu, ochrannou pásku, mrtvou i ostatní jsme nechali za sebou. Stránská měla pravdu, pozemek za plotem vypadal zanedbaně, bouda z vlnitého plechu byla prožraná rzí, nářadí, které o ni někdo opřel, uhnily násady, víc jsem skrz zarostlé pletivo nezahlédl. Sousední zahrada na tom nebyla o moc líp, jen místo boudy na ní stálo pár přepravek a komín starých pneumatik. Šli jsme po stezce vinoucí se plevelem beze slova, *Kellerová* přede mnou, dokud jsem ji nezastavil.

„Co to mělo znamenat?“

Podívala se na mě nečekaně vážně. „Jíst vílí maso je tabu.“

Promnul jsem si oči. „Chtěl jsem jen, abys mlčela.“

„Myslela jsem, žes chtěl vyřešit případ.“

Cítil jsem, jak ve mně začíná vřít všechno to, co jsem poslední dny potlačoval – zuřivost, ta především. „Do toho tobě nic není. Nejsi detektiv, jsi kurva.“

Neurazil jsem ji. „Ty taky.“

Chvíli jsme proti sobě stáli, ona už zase nahrbená jako před pár dny ve své předsíni. Pod lidskou podobou to byla pořád víla.

Ale no tak. Jakej šel, takovou potkal. Danin hlas v mé hlavě zněl pobaveně. Vždyť neřekla nic, co by nebyla pravda.

„Nechci, aby ses pletla do vyšetřování, rozumíš?“ dokázal jsem říct. „Nezajímá mě, co si myslíš, je mi fuk, jestli se navzájem žerete, nebo ne. Čekám

od tebe jediné. Mlčení. A pokud chceš přežít... pokud chceš dál to, co máš teď... budeš mlčet.“

Dlouho se na mě jen dívala, než zašeptala: „Pomohla bych, kdybys to dovolil, víš to, že?“

„Sakra, posloucháš vůbec?“

„A ty? Mohla bych ti toho tolik ukázat.“

Pomalu jsem se nadechl a na chvíli dech zadržel. Kdysi dávno jsem chodil k doktorovi, který měl na zdi plakát s Buddhou a jásavým oranžovým nápisem *Dechová cvičení zklidní vnitřní napětí*. Sedával jsem pod tím plakátem a pokoušel se přesvědčit sám sebe, že stačí naučit se správně dýchat a všechno bude v pořádku. Samozřejmě že mi ten doktor s jásavým oranžovým přístupem nepomohl, určitě ne zklidnit vnitřní napětí. Na jedné z posledních prohlídek se mě zeptal: „Bereš drogy, Dominiku?“ a mě tehdy napadlo, že to vlastně není špatný nápad, že je to jedna z věcí, které jsem ještě nezkusil a které by mi třeba pomoci mohly.

„Už jsi mi toho ukázala dost,“ řekl jsem. „Nezapomeň, že jsi tu jenom proto, aby sis nemusela kupovat maso na lístky. Takže když se bude někdo na něco ptát, mluvit budu já. Když se nikdo ptát nebude, ty nezačneš. Pro dobro nás obou.“

Pokračovali jsme dál, tentokrát jsem šel první a *Kellerová* za mnou.

Ne, Kellerová ne, připomněl jsem si. Viděl jsem vílino jméno, když jsme se za ní s Danou chystali, ale po tom, co se stalo, jsem si ho nedokázal vybavit. Možná jsem ho ani nechtěl znát, ale taky už jsem na ni nechtěl myslet jako na Danielu. Jako bych jí tím mohl ublížit ještě víc.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Víš to.“

„Vím, jaké jméno jsme ti dali. Jak ses jmenovala předtím?“

„Předtím?“ Zastavila se, a když jsem se otočil, stála za mnou, v očích něco, co tam skutečná Dana nikdy neměla. Věděl jsem, že ani jméno, které mi řekne, není ve skutečnosti to pravé, že víly mají vlastní nezapamatovatelná jména v jazyce starším, než jsou ty naše, který před lidmi skoro nepoužívaly a ze kterého jsem nedokázal nic vyslovit. Zaváhala a dívala se na mě, jako bych to měl uhodnout sám. Nakonec řekla: „Léto. Jmenuju se Léto.“

5.

Ráno jsem se probudil po horečnatém dvouhodinovém spánku, který mě unavil víc, než kdybych nespal vůbec. Kapitánovi jsem s tou bolestí hlavy nelhal. I když v posledních letech nebyla tak hrozná, na tu hroznou jsem nikdy nezapomněl. Zažírала se do mě roky tak hluboko, že stačilo vzpomenout si a po celém těle mi naskočila husí kůže. Báł jsem se, že se vrátí.

Oholil jsem se a dal si záležet, abych kapitánovi udělal radost a vzal si nezmačkanou košili. Se zbytkem jsem toho po dvou hodinách spánku moc nezmohl. Pak jsem zavolal jedinému kamarádovi, kterého jsem na střední měl, nebo spíš jedinému, na kterého jsem si pamatoval. Vystudoval medinu a to naše přátelství ještě prohloubilo, aspoň z mojí strany. Po pár měsících na Centrále nám přidělili případ miminka, které z kočáru na zahradě odnesla divoženka, zatímco jeho matka věšela prádlo. To miminko jsem nenašel, nic z něho nezbylo. Divoženkou ano, a když jsme s ní s Horákem skončili, taky z ní moc nezbylo. Recepty od Víti mi tehdy nesmírně pomohly – posral jsem si to sám, když jsem začal prášky považovat za samospásné a shánět si je i jinde.

Když jsem mu do telefonu řekl, co chci, nenadchlo ho to, ale to jsem ani nečekal. Neodmítl a to bylo hlavní.

Zastavil jsem se za ním cestou na oddělení.

Nenechal mě ani pozdravit. „Zaděláváš si na problémy, Dome.“

„To znamená, že mi nepomůžeš?“ zeptal jsem se. Poškrábal se ve vousích. „Pomůžu. Ale nerad.“

„Já vím. Díky, Víto.“

Tentokrát mi nedal recept s modrým pruhem, ale odemkl skříň, vybral z ní pár krabiček a začal na ně psát. „Na bolest, na nespavost, na uklidnění. Nech se prohlídnout. Klidně někým jiným, ale udělej to.“

„Udělám,“ slíbil jsem.

Chvíli se na mě díval a já si představoval, co všechno asi vidí, potom potřásl hlavou. „Proč se snažím? Oba víme, že kecáš.“

„Tak se nesnaž a nebudu ti muset lhát.“

„Dodržuj dávkování, aspoň to pro mě udělej.“

„Budu –“

„Myslím to vážně,“ přerušil mě. „A zvaž to vyšetření.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nemůžu si dovolit záznam.“

Nevesele se pousmál. „Jestli je to tak špatný, záznam je to poslední, co by tě mělo trápit. Fakt ti ty léky dávám jen proto –“

„Já vím, budu opatrný,“ nenechal jsem ho domluvit. Jednou už se mi to z rukou vymklo a lidi kolem museli napravovat moje přešlapy. To už jsem opakovat nechtěl. „Mám jen... blbý období.“

„Kolikrát jsem to už slyšel?“ Promnul si oči a podal mi léky. „Víš co? Radši jdi.“

Když jsem dorazil do kanceláře, ona už tam byla, s hlavou skloněnou, vlhké vlasy sčesané z čela. Za-

stavil jsem se na prahu, pozoroval ji a snažil se představit, co vidí ostatní – sedávala takhle Dana? Nosila vůbec tuhle halenku? Lakovala si vlasy tak moc, až se zdály mokré? Vyděsilo mě, když jsem si uvědomil, že si nevzpomínám.

Někdo mi položil ruku na rameno, a když jsem se otočil, stál za mnou Pokorný. „Abys ji nevykoukal.“

Ustoupil jsem do chodby a dveře přivřel. „Nepřibrabral jsi?“

„Shodil jsem dvě kila,“ pochlubil se.

„Není to vidět,“ ubezpečil jsem ho.

„Dobrý pokus, ale nevyšel.“ Ukázal mi za záda. „Ty vlasy jí sluší.“

„Tos mi sem přišel říct tohle?“

„Jasně že ne.“

„Super,“ zastavil jsem ho, „protože mám spoustu práce.“

„A nechceš se propadnout ve statistice, co? Chápu, má se povyšovat.“ Jako bych nic neřekl, otevřel dveře a protáhl se kolem mě do kanclu. „Ahoj, Dančo.“

Kellerová se podívala na mě, potom na Pokorného. „Ahoj.“

Pokorný si poklepal na kapsy a z jedné z nich vytáhl obálku. „Vybírám peníze pro Martinovu ženu.“

„Pro koho?“ zeptal jsem se, jako by člověk byla Léto a já víla, která je na oddělení poprvé.

„Pro vdovu po Saberovi,“ překvapila mě *Kellerová*. Otočil jsem se na ni a ona pokrčila rameny. „Já už přispěla.“

To mám za to, že jsem ji nehlídal neustále. Že jsem ji nehlídal dost. Pokud ale našla a utrácela

Daniny peníze, radši za vdovu po blbečkovi Sabe-
rovi než jinak. Sáhl jsem do náprsní kapsy. „Samozřejmě. Promiň...“

„Dáme jí to na oslavě.“ Pokorný se na mě zadí-
val. „Na tu jsi nezapomněl, že ne?“

Ani jsem se nepodíval, kolik z peněženky беру
a strkám do obálky. „Měl jsem toho... nad hlavu.“

Pokorný nasál vzduch mezi zuby. „A kdo z nás
ne?“

Ohlédl jsem se po *Kellerové*. „Neudělala bys mi
turka?“

„Cože?“

„Turka. Potřeboval bych ho.“

Nakrčila nos tak, jak jsem to u Daniely nikdy
neviděl. Napadlo mě, že možná neumí vařit, proto-
že když jsme u ní byli, něco takového plácala. I tak
ale vstala. Od prahu se na mě dvakrát otočila, ale
když jsem ji nezastavil, vyšla na chodbu a zavře-
la za sebou.

Sundal jsem si kabát, přehodil ho přes opěra-
dlo a obrátil se na Pokorného. „Jak jdou přípravy?“

„Jak bys čekal... v téhle situaci.“ Posadil se
na uvolněné místo. Křeslo pod jeho váhou zapras-
kalo, možná shodil dvě kila, ale vsadil bych se, že
místo nich nabral pět dalších. „Poslední dobou se
všechno v prdel obrací. Slavíme vznik Pospolitos-
ti, a přitom to není ani čtrnáct dní, co Maďari hla-
sovali o odtržení.“

„Odmítli ho.“

„Jo, ale hlasovali.“

Vzpomněl jsem si, že to hlasování inicioval Je-
den národ, šílené sociální hnutí toužící po rozpa-
du Pospolitosti a zrovnoprávnění víl. U nás se mu

moc nevedlo a za kanál ho považovali i ti, co jinak větší svobodu víl podporovali. Český mluvčí Jednoho národa byl loni ve zprávách, když v katedrále svatého Víta inscenoval svatbu se svou vílí milenkou. Když je vyváděli, skandoval na kameru ta svá debilní hesla, zatímco meluzína vypadala jako zfetovaná a vůbec se nebránila. I po roce jsem si vybavoval, jak se dívala z obrazovky prázdným pohledem a bílé vlasy jí poletovaly kolem hlavy.

Sakra, toho turka bych vážně potřeboval.

„Ono to ale není úplně mimo,“ přiznal jsem. „Největší smysl měla Pospolitosť za války a potom, když se Evropa dávala –“

„Jdi do hajzlu se smyslem Pospolitosti! Tady jde o princip, ne o to, jestli doplácíme na Slováky a Poláci zas na nás.“ Pokorný se poškrábal v řídkých vlasech. „Pospolitosť je něco většího a pak, sakra, to samé přece platí i o nás. Plánujeme oslavu Vraňáku a lidi nám na zdi lepí debrecínské šlápoty a svolávají protestní pochody proti kuratoriím. Chcou zrušit zákon a rozpustit Čespu, protože si myslí, že už nejsou potřeba.“

„To je něco jiného.“

„Pro tebe. Protože ty chápeš, že dokud tu budou víly, budeme tu muset být i my, ale lidi to nevidí. Po všech těch letech a po všech těch mrtvých jsou pořád tak zabednění! Když má člověk prachy, zaplatí si vílu, aby mu vykourila ptáka, a když to udělá a přitom mu ho neukousne, myslí si, že se s nima dá žít jako s lidma. Nedá. Lidi budou psát petice a držet hladovku a všechny ty sračky, aby jim pomohli, a vílám to bude úplně u prdele. Protože pro ně jsme jenom maso.“

Krev a maso, vzpomněl jsem si, co na nás před pár dny syčela Léto. Zdálo se mi to jako věčnost.

Chvíli jsme proti sobě seděli beze slova. Pak jsem řekl: „Já vím. A vím, že je to k posrání.“

„Víc než to. V sobotu zas na Vítkově žvanil Nezval. Že prý tu Cespa nemá být jenom pro lidi, ale i pro víly. Slyšel někdy naše heslo? Je v něm, kurva, něco o vílách?“ Pokorný vypadal, že si každou chvíli odplivne na zem, a já bych byl radši, kdyby to dělal ve svém kanclu.

„Takhle to přece jednou za čas je,“ připomněl jsem. „Pak se něco stane... a lidi si zase uvědomí, že člověk jim – na rozdíl od víly – málokdy sežere dítě.“

„Spousta jich je proti nám.“

„Už čtyřicet let. A pořád tu jsme.“

Pokorný potřásl hlavou. „Přál bych si... aby každý viděl to, co vídáme my.“

„S takovou by tu moc víl nezůstalo.“

„A vadilo by to? Na Východě se jich zbavili jednou provždy. A nemám pocit, že by jim chyběly.“

„Komouši?“ Ušklíbl jsem se. „Ale za jakou cenu?“

„Za cenu, kterou bych byl ochotný zaplatit. Protože jinak, než to udělali oni, se s vílami vypořádat nedá.“

A možná by se tak s nimi vypořádali i Maďaři, kdyby se jim povedlo z Pospolitosti vystoupit. Szabo, jeden ze čtyř ředitelů Centrály pověřený vedením její maďarské pobočky, se nikdy netajil přesvědčením, že Vranův zákon v sobě obsahuje příliš mnoho omezení. Roky už balancoval na hranici toho, co ještě pospolitostní politika ve vztahu k vílám dovolovala. Nikdy ji nepřekročil, a přesto z posledního průzkumu veřejného mínění vyplynulo,

že nejbezpečněji se lidi cítí v maďarské části země. Ty ztracené Debrecínky určitě nebyly první víly, které se z výslechu nevrátily.

Pokorný se ztěžka zvedl a schoval obálku s penězi pro Saberovu ženu. „No nic, obejdu to nahoře a vrátím se k práci. A ty tu statistiku tolik nežer.“

Na statistice uzavřených případů na zdi kapitánovy kanceláře mi nemohlo záležet málo. O první místo jsme se s Pokorným pravidelně přetahovali. Na rozdíl od testů způsobilosti, ve kterých jsme letos propadli oba, on jako obvykle. Já poslal hlavně střelbu, horší než já byl z celého oddělení už jen Kubeša.

Sakra, Kubeša. Když jsme včera odjeli se Stránskou, Urbánik mu odnesl složku s případem probačního úředníka. Chtěl jsem se za ním stavít a vysvětlit, proč jsou ty podklady připravené přesně tak špatně, jak to vypadá. Neměl jsem ale ani ponětí, jak to udělám.

Dveře se otevřely znovu a *Kellerová* přede mě postavila hrnek. Odsunul jsem ho stranou.

„Takže jsi jen chtěl, abych odešla,“ pochopila. „A já se tak snažila. Mluvili jste o mně?“

„Ne. Vlastně jo. Mluvili jsme o Centrále. O vílách.“ Vzpomněl jsem si na Hermana, jak si stěžoval, že má špatný pocit. Najednou jsem měl špatný pocit i já. A vůbec jsem nechápal, proč to říkám zrovna jí. „To je jedno.“

Ukázala na složku, které jsem si předtím nevšiml. „Donesli výsledky pitvy té horalky z Jundrova. Nedívala jsem se.“

Otevřel jsem složku a přeletěl zprávu očima. Otázku, jestli vílu napadl člověk a pokousala víla,

nebo jestli to celé bylo dílem víly, nevyjasnila. Ještě ale nebyla úplná.

„Pomohlo to?“ zeptala se *Kellerová*.

„Tobě ne. Rány na krku a břicho způsobila víla.“

„To nedává smysl.“

„Vážně?“ Zvedl jsem k ní oči. „Cos dělala v noci, studovala akademii?“

„Cos dělal ty? Vypadáš hrozně.“

Odložil jsem zprávu. „Do toho ti nic není.“

Chvíli bylo ticho.

Po Pokorného návštěvě ve mně zůstal nepříjemný pocit. Jednou za čas se začalo mluvit o uvolnění Vranova zákona, o společnosti, ve které bychom s vílami mohli žít bok po boku. Nikdo ale nikdy neřekl, jak to udělat. Propíchat Hermanovi kola a počmárat nám fasádu bylo výrazně jednodušší než přijít s řešením.

„Vila by mohla jinou vílu pokousat,“ ozvala se *Kellerová*, „ale ne takhle. Nejedla by ji.“

Povzdechl jsem si. „A je to tady zas.“

„Protože nechápeš –“

„Možná, ale promiň, víly žerou maso. Zvířat, lidí. Tak proč ne vlastní?“

„Je to tabu,“ odpověděla vážně. „Všechny ho dodržujeme.“

„Protože zásadovostí jsou víly proslulé.“ Zaklonil jsem se a protáhl se. Nedostatek spánku a silící bolest nad kořenem nosu na mě doléhaly čím dál víc. „Kanibalismus... je jedno z nejstarších tabu i v lidské společnosti. Ale jsou situace, ve kterých to, jestli ho porušíš, rozhoduje o přežití. Vzpomínáš na to letadlo, co před deseti lety ztroskotalo v Andách?“

„Nejde o zásady.“ *Kellerová* zavrtěla hlavou. „Vílí maso... není zdravé.“

„To je možná problém pro výživového poradce, ale vraždu to vyřešit nepomůže.“

„Pomůže, když to pochopíš.“

Očividně se mi to nepovedlo, protože uhnula pohledem, nerozhodně si promnula ucho a pak si začala hrát se sešívačkou. Nedodala nic, ale přitom se chovala, jako by mi prozradila kdovíjaké tajemství.

„Budu upřímný, tak poslouchej,“ řekl jsem po chvíli ticha. „Tohle oddělení vyšetřuje zločiny spáchané vílami. Neumíš si ani představit, kolik už jsem jich zažil. Napadené lidi, zmrzačené lidi, lidi, které víly zabily a snědly. Viděl jsem věci, jaké by neměl vidět nikdo...“ Vzpomněl jsem si na Pokorného. „Nebo by je spíš měli vidět všichni, aby pochopili, co víly dokážou.“

„Nejsi spravedlivý –“

„Asi ne a je mi to jedno. To, co ti chci říct, je, že nám tu víla před pár dny zabila chlapa. Nikdo nemá náladu poslouchat, jak tuhle vraždu víla nespáchala, i když to tak vypadá, a proč? *Protože víla by vílu nikdy nepokousala, a to vám přísahám, jsem totiž taky...*“ Nedokázal jsem to vyslovit ani šeptem.

„Ne.“ *Kellerová* se na mě zadívala a vypadala zklamaně. „Nechápeš to.“

Oba jsme se vrátili k tomu, co jsme dělali předtím – ona vypila sklenici vody, založila si na stole ruce a položila na ně hlavu, možná usnula, já se znovu začel do Soukupovy zprávy. Jak jsem čekal, víla už byla tak zatvrdlá, že otisky za nic nestály. Na dlaních a předloktích utrpěla bodnořzná po-

ranění nožem s jednostranným ostřím, který jsme zatím nenašli. Co se nože týkalo, byl útočník jeden, to ale neznamenalo, že mu nikdo nepomáhal před tím nebo po tom – člověk mohl bodat, víla trhat a žrát, pokud by vraždu spáchali společně.

I to už se v pospolitostní minulosti stalo.

Vzpomínka na to, jak se nad mrtvou Danou otáčím k rusalce a říkám, že si musíme pomoci, mě zasáhla takovou silou, až se mi zatmělo před očima.

Přestaň, napomenul jsem se. A soustřed' se.

Jasně, Dominiku, hlas Dany, která se mi usadila v hlavě, zněl tentokrát jízlivě. Soustřed' se na podstatné, na kariéru. Pro tu přece tohle všechno děláš.

Zamrkal jsem a oči si promnul, ale skvrny mi před nimi poskakovaly dál. Sáhl jsem do kapsy kabátu a vytáhl krabičku. Když jsem si do dlaně vymáčkával tablety, *Kellerová* hlavu nezvedla. Spolkl jsem je a zapil vodou. *Tentokrát se nic nestane. Tentokrát budu opatrný*, slíbil jsem si. Otevřel jsem zásuvku, abych do ní léky schoval. Na poznámkovém bloku ležela čokoláda. Úplně jsem zapomněl, že jsem ji koupil to ráno, než jsme šli na kontrolu k rusalce, která porušila probační povinnost a která Danu nakonec zabila. To ráno... kdy jsem se na Danu nemohl ani podívat, kvůli tomu, co se stalo v noci, a tak jsem se na ni nedíval a čekal s přáním k svátku, až ta vzpomínka nebude tak živá, až si nebudu připadat jako taková svině, až...

... až jsem to prováhal.

Cítil jsem, jak mi mrtví ruce a po zádech stéká něco ledového. Položil jsem hlavu na desku stolu podobně jako *Kellerová* a čekal, až mi ostrá bolest přestane probodávat oči. *Soustřed' se*, napomenul

jsem se znovu. Možná měl Herman s těma šlapkami z Východu pravdu, uvažoval jsem. Jedna z nich se mohla vydávat za člověka, za zákazníka, odvést tu horskou vílu na břeh řeky a tam na ni zaútočit. Prvně nožem, ale pak tak, jak to pro ni bylo přirozené. Myslet na mrtvou horskou vílu mi pomáhalo nemyslet na živou vílu naproti mně, a tak jsem oči otevřel a přisunul si fotku horalky na pitevním stole, s černými vlasy rozprostřenými kolem hlavy jako smuteční závoj. Tetování horských víl na krku, tetování pospolitostních nevěstek v podpaží.

Fortes fortuna adiuvat.

Možná příště.

Prášky zabraly. Bolest polevila, takže jsem se dokázal o něco líp soustředit a mohl se pustit do papírování, které jsem většinou nechával na Daniele. Založil jsem spis a s podklady, které mi po Urbánikovi poslal Stankov, jsem dokončil protokol o ohledání a vyplnil evidenční kartu. Víla zabitá vílou nebyl případ století, ale aspoň jsem se nemusel hrabat ve falešných pracovních potvrzeních...

Do prčic, zase jsem na toho vola zapomněl!

Nenechával jsem *Kellerovou* samotnou rád, ale musel jsem. Jestli už se Kubeša s Venturovou ke složce dostali, pochopili, že jsme na ni ani nesáhli. Nemohl jsem si dovolit, aby se začali ptát proč, v lepším případě mě, v tom horším rovnou šéfa.

„Ani se nehni,“ poručil jsem *Kellerové* a seběhl do přízemí.

Spíš proto, abych oddálil nevyhnutelné, jsem se cestou stavil v kartotéce, i když šance, že v ní najdu cokoliv k neznámé horské víle, byla malá.

Nenašel jsem. V kanceláři na konci chodby jsem zastihl jen Venturovou. Stála u korkové nástěnky, v rukou šanon, v puse špendlíky.

„Ahoj,“ pozdravil jsem. „Ondra tu není?“

Zasunula si šanon do podpaží a špendlíky vydala z pusy. Pak se natáhla a zapíchla je do horního rohu nástěnky. V úzké sukni s velkou sponou a halence z bílého hedvábí vynikla její útlá, skoro vílí postava. Když jsem se na ni díval, byl jsem rád, že jsem si vzal čistou košili.

„Je u výsledku. Potřebuješ něco?“

„Jen jsem... A vy? Pomocť s tím Karáskovým případem, nebo...“

Přešla ke stolu a odložila šanon. „Víc, než už jste pomohli?“

„Au, to bolelo.“

„Vzpomenu si na to, až tady kvůli tomu budu přesčas. Posadíš se?“

Zavrtěl jsem hlavou.

Venturová se přestala probírat papíry na stole a trochu tázavě se na mě zadívala.

Tak dlouho už jsem s ní nemluvil.

Když jsem byl kluk, bydlela vedle nás, v podobném domku s podobnou předzahrádkou a podobnou škodovkou před ní. Její brácha Adam byl o rok starší než já, takže jsme spolu kamarádili. Alice nás honila a nikdy nedohnala, sedala na obrubníku před naším domem a fňukala. Táta pak většinou zazvonil na Adamova tátu a společně vzali Alici na limču nebo jí na zahradě rozdělali stan a hráli si s ní sami a my s Adamem je závistivě pozorovali. Pak máma umřela a já k Adamovi chodit přestal, přestali jsme ho zvat i k nám, a na-